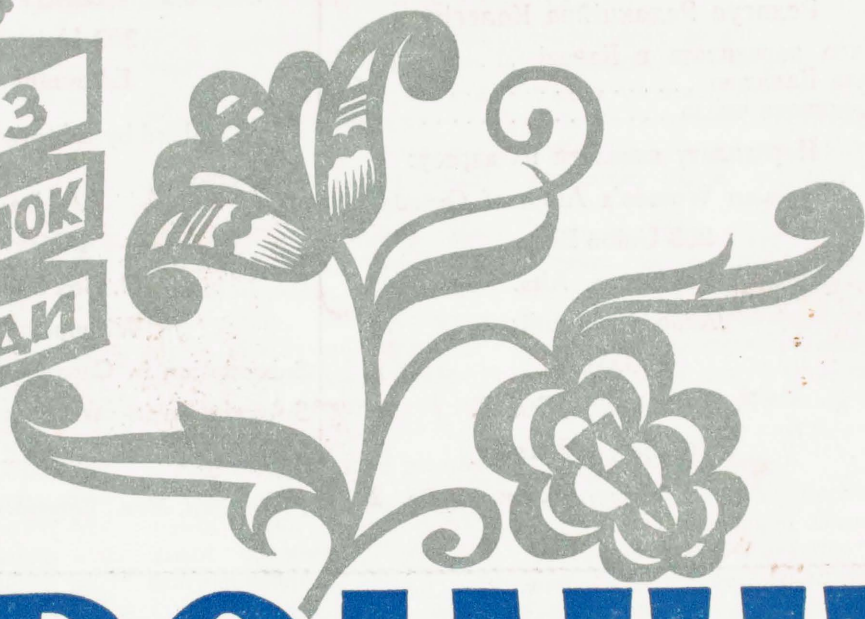

ПРОМІНЬ

ВагумД
59

Ч. 2

1960

ЛЮТИЙ

FEBRUARY

ПРОМІНЬ

Рік 1

Лютий 1960

Ч. 2

Vol. 1

PROMIN

February 1960

No. 2

Виходить раз у місяць

Видає

Союз Українок Канади

Редагує Редакційна Колегія

Річна передплата в Канаді \$3.00

Поза Канадою 3.50

Поодинокі число35

Передплату висилати на адресу:

Ukrainian Women's Ass'n of Canada

203 Union Bldg.

Edmonton, Alta.

Адреса редакції:

PROMIN

P. O. Box 3551, Sta. B.

Winnipeg 4, Man.

Monthly Publication

Published by

Ukrainian Women's Ass'n of Canada

203 Union Bldg.,

Edmonton, Alta.

Edited by Editorial Committee

Address:

PROMIN

P. O. Box 3551, Sta. B.

Winnipeg 4, Man.

Subscription in Canada \$3.00

Subscription in other countries 3.50

Single copy35

Printed by Trident Press Ltd., Winnipeg, Man., Canada.

З М І С Т

У відгомоні роковин жіночого руху	1	Дві визначні українки гостили у Вінніпегу..	17
Проф. Леонід Білецький: Поетична творчість		Д. Бурдейна і М. Іванець: Привітання	17
Лесі Українки	3	З листів до редакції	18
Лариса Мурович: Памяті героїні	5	О. Івах: Жіночий "Промінь" сяє!	18
Павло Маценко: Музичне виховання молоді	5	Др. В. Я.: Наше здоров'я	19
Лариса Мурович: Земля втомилася	6	Дитячий садочок: У садок я записався	21
Анастасія Сарчук: Про Канадійську Організацію Консументів	7	" " " " Що за гамір	21
"Кан. Сцена": Приятель нових громадян	8	Переказ: Пташата малого Ісуса	21
Н. К.: Наші молоді таланти	9	Цікава Маруся	22
Яр. Славутич: Рондель	10	На новий рік	22
Н. К.: Молода українка в дорозі до осягів ..	11	Софія Сенишин: Наш музей зберігає національно-народні цінності	23
Лесья Хорош: Цивільна оборона	12	СС.: Купуємо електричну мішалку	24
Олена Теліга: Пломінний день	12	Приписи українських страв	24
Olenka Negrych: Lesia Ukrainka	13	Рецензії	26
Olenka Negrych: Martyrs for Ukraine's freedom	14	Є. Шелепюк і К. Пахолків: Свято 75-ліття ..	28
		Річні звіти відділів	29

Обкладинка роботи Вадима Доброліжа.

ПРОМІНЬ

РІК 1.

ЛЮТИЙ 1960

Ч. 2.

У ВІДГОМОНІ РОКОВИН ЖІНОЧОГО РУХУ

Минулий 1959-тий рік проходив святочними роковинами — 75-літтям жіночого руху серед українок.

Сьогодні ми вже можемо зробити обрахунок з того, як проходили роковини 75-ліття жіночого руху. Чи святкування тих свят-роковин були тим прометеевим огнем, що ogrів нас теплом, або дав нам надхнення до тих великих народніх ідеалів, яким ми служимо й до яких прямуємо? Чи світло минулого, цебто історії, кинуло свій промінь на дорогу нашого сьогоднішнього і нашого майбутнього? Адже сучасна доба відмінна від тої, що діялось тому 75 років і в протязу тих три чверті століття нашого життя. Та й умовини нашого сьогоднішнього життя дуже відмінні. Нам треба знайти себе в них, щоб пов'язати минуле з сучасним в повній гармонії.

Коли зробити бодай побіжний огляд, то треба сказати, що роковини ці на певних відтинках пройшли блискучо, однак як мало охопили вони жіночі маси. Відбулись вони тут, то там у більших осередках в Канаді заходами Комітету Українок Канади. У Вінніпегу відбулись ці роковини в грудні, академію, на якій глибоку у своїм змісті доповідь виголосила Оксана Дучимінська з Міннеаполіс, в якій дала синтезу емансипації української жінки, надавши їй глибокої ідейності і

громадськості. На Шостім Конгресі Українців Канади була присвячена окрема сесія 75-літтю жіночого руху, де головний реферат дала піонерка жіночого руху в Канаді Савеля Стечишин. Але як стоїть справа з масами українського жіноцтва? Там ці роковини не лишили по собі ніякого сліду, не обговорили ми на них безліч питань нашого сучасного. Не здвинули тривалої пам'ятки тих роковин.

Та помимо того ці роковини повертають нашу думку на шляхи нашої самостійності, нашої діяльності і нашого сьогоднішнього.

Жіночий рух, який серед українок числиться від дня, коли в 1884 році, в Станіславові, (Західна Україна), організовано перше жіноче товариство, приніс українкам багато доброго — відкрився згодом вільний доступ до вищих шкіл, університетів, до професій, до участі в політичній діяльності; про користи, що принесли жінкам вища освіта, політична діяльність чи професії ми ще не раз повернемося і обговоримо це на наших сторінках. Сьогодні ми торкнемося лише питання українських жіночих організацій.

Як побачимо з вище сказаного, то жіночий рух серед українок почався від дати заснування жіночого товариства, отже характер його громад-

ський. Коли до вищої освіти, професій чи участі в політичній життю могли йти лише вибранці і то не всі, то організація жінок дала можливість широким масам вступити в члени і стати в ряди тих, які бажають бути учасниками живого життя та служити справам свого народу. Організація для широких мас українського жіноцтва стала інституцією де кожна українка мала можливість вчитись, розуміти свою роль матері, українки і громадянки.

За останніх 75 літ українське життя перейшло кілька важливих фаз — першою з них, — це перша світова війна, відродження державності, національне пробудження цілого українського народу, створення жіночих організацій — Союзу Українок Канади і Союзу Українок Америки, сильний розвиток жіночих організацій по війні в Західній Україні, створення Всесвітнього Союзу Українок, друга світова війна, розпад організацій з причини війни, еміграція, переселення і реорганізація з нових умовинах, чи в нових краях поселення, створення Світової Федерації Українських Жіночих Організацій. Українські жіночі організації знайшлися цілком поза межами України, а найбільші з них в Канаді і Зєдєнієних Дєржєвах Амєріки.

Знайшовшись в нових краї-

нах поселення, українські жіночі організації зустрінулись з важливими проблемами. Треба було шукати нових способів праці, нового підходу, який відповідав би даним обставинам.

Але вернімось дещо взад, до наших українських жіночих організацій на американському континенті, особливо в Канаді. Українські жіночі організації мають вже свою власну історію і відіграли важливу роль в розбудові культурного і громадського життя. Тут ще сильніше закреслилась роль жінки, матері і українки-громадянки. Не робить різниці, чи ці організації чисто самостійні, чи вони в союзі з іншими членами організації певного угруповання, жінки несуть львинну частину економічного забезпечення даної інституції, при якій вони знаходяться, піддержують своїми пожертвами, як локальні так і загально-народні справи.

Друге, українська жінка в своїй організації живиться соками рідної культури. Серед моря чужої і багатой культури, українська жінка знаходить рідне огнище, що зогріває її, що плекає любов до свого рідного. В своїй організації українська жінка росте, розвивається духово.

Українська жіноча організація в наших сьогоднішніх умовах мусить бути тією високою інституцією, в якій українська жінка знайде для себе місце, де зможе плекати свій власний світогляд на українські справи, на питання громадського життя, на питання політичного життя та всіх проблем, які лежать перед нами.

Хоч святкування 75-ліття жіночого руху не проходили широкими дорогами серед нашого жіноцтва на американському континенті, то все таки затривалились ці роковини у іншій формі серед членства і прихильників Союзу Українок Канади. Пять років тому,

коли українське жіноцтво святкувало 70-ліття жіночого руху, Союзу Українок Канади здвигнув пам'ятник піонерки жіночого руху Наталії Кобринської, створивши в її пам'ять Фонд Фундації назвавши його її іменем, фонд, який завжди служитиме видавничим справам жіноцтва, як про це мріяла й того колись бажала гарячо піонерка жіночого руху Наталія Кобринська.

У роковини 75-ліття жіночого руху Союз Українок Канади, при кінці м. грудня приступив до організації власного журналу "Промінь", якого оце друге число висилаємо у світ. Хай і ця подія в'яжеться з памятною датою наших роковин, яким ми можемо завдячувати сьогодні те, що ми ідейні громадянки, що життя в організації надало нам поваги, надало нам достоїнства людини — українки, свідомої своїх прав, але й свідомої своїх народніх обов'язків.

ХРИСТОС РОЖДАЄТЬСЯ,

ХВАЛЬНА РЕДАКЦІЯ!

З глибокою радістю довідався я, що "Союз Українок Канади" починає видавати свій журнал "Промінь".

Радію з того, і молюся Милосердному, щоб Своєю Ласкою підтримав гарний почин "Союзу Українок Канади", і щоб "Промінь" засяяв серед усього нашого жіноцтва.

Українське Жіноцтво в Канаді стало ревню й організовано і до праці біля своєї Української Православної Церкви, і несе цю працю широко й віддано, безконечно багато працюючи біля своєї Церкви.

Молю Милосердного Господа, щоб завжди допомагав "Союзу Українок Канади" та його "Проміневі" у всій їхній праці на Славу Господеві, а українському народові на спасіння.

Кличу Боже Благословення на всіх Вас і на Вашу спасенну працю!

† Митрополит Іларіон,
Ваш постійний богомолець.

ПОЕТИЧНА ТВОРЧІСТЬ ЛЕСІ УКРАЇНКИ

Сила і розвиток поетичної творчості Л. Українки визначається простою і рівною дорогою від дитячих спроб вгору до вершин поетичного мистецтва. Рідко який інший український поет так послідовно, так поступово йшов вперед, удосконалювався і міцнів, ні на хвилину не збокувався, не занепадав і не сходив на сліпу стежку шукань, розгубленості і фатальних зривів.

Правда, похід поетичного розвитку Лесі Українки не був легкий. Недуга поетки не раз утруднювала їй мистецькі зусилля, а часті перебування поза межами України виштовхували її з колії національних і тематичних шукань і часто вона втрачала рівновагу від незрозуміння її літературних досягнень. Але ці зверхні причини й особисті переживання ніколи не вирушували її таланту з ясно наміченої цілі й визначеної дороги. Тому в постаті Лесі Українки ми маємо поета суцільного, повного ідейною насиченістю й довершеного досконалістю артистичної форми.

Вся творчість Лесі Українки розвивалась по найповнішій лінії всіх родів літературного мистецтва. Лірика, епос, драма й новелістична проза, — це ті виразні родові поетичні форми, що служили основою для вияву її ідей, переживань, настроїв і компонентів мистецького стилю.

Геніяльною поетичною силою Лесі Українки є її драматична творчість. Сучасне покоління поетки цю саме ділянку її творчості не розуміло і навіть часами до її драматичних творів ставилося неприхильно. І тільки в останні часи

ми починаємо цю ділянку творчості розуміти й належно її оцінювати. Але трудність полягає в тім, що Лесина драматургія не така легка і проста, щоб її до кінця збагнути. Ще багато з її драматичної спадщини до кінця не перестудійовано, та й джерела не всі розкриті й опубліковані, а архіви й бібліотеки — за трьома замками, щоб до них у Канаді (поза Києвом чи Львовом) можна було приступити.

А проте ці твори Лесі Українки повні такого мистецького й ідейного чару, що про них тяжко мовчати. Вони виходять із джерела тільки українського генія. Драматичні твори Лесі України — здобуток драматургії світової по-

руч грецьких драматургів, поруч Шекспіра, Шіллера, Ібсена, Метерлінка й інших всесвітніх геніїв театру.

Драматичний талант поетки ріс із давніх літ її поетичних мрій, снів і візій. А зародок їх — у дитячих забавах Лесі, в її драматизації "Іліади" й "Одисеї" Гомера в Звягельському садку на Волині, в її дитячих фантазуваннях під час довгого лежання в ліжку, в безсонні ночі, "єднаючись із візерунками гарячки", всі ті вимріяні образи захоплювали її уяву, подавали голос, промовляли до її душі. Ось лицар, вибитий із сідла противником і прибитий списом до землі, гордо говорив: "Убий, не здайся!" Непокірпа красуня

Леся Українка

промовляла в полоні до переможця:

Ти мене убити можеш,
Але жити не примусиш...

Навіть весна за вікном промовляла лагідно до Лесі. Лицар, кволий від ран, готовий зірвати перев'яз ран своїх, з дитячих і юнацьких віршів воскресав в "Трагедії" 1901 р. Постаті пуритан з біографії Мільтона й образ скульптора (різьбаря) серед них заграють у її "Пуші". Не говорю про Мавку, яку Леся носила "в умі" з наймолодших літ, щоб потім віддати її в "Лісовий Пісню". Оце ті перші образи, що настирливо малювалися не тільки в уяві, але й промовляли до Лесі, насичували її творчу уяву, а пам'ять їх підсвідомо нотувала...

Неначе хто її поставив на сторожі,
Щоб душу в кожний час
[будить від сна...

Оце та глибока й беззастанна творча праця поетки, що готувала її до останнього виступу й бою, щоб ствердити себе в українській драматургії не тільки навічно, але й на цілий театральний і містецький світ.

Драматичні поеми "Вавилонський полон" 1903 р. і "На руїнах" 1904 р. написані на одну тему завоювання ізраїльського народу деспотичним Вавилоном, полон цілого народу й руїна його країни. Змальовуючи в цих двох драматичних поемах трагічну історичну картину з Біблії, Леся Українка символічно малювала руїну України в полоні московської деспотії. І поетка устами Елеазара з "Вавилонського полону" промовляє до українського народу:

Нам два шляхи: смерть або
[ганьба, поки
Не знайдем шляху на Єрусалим.

Шукаймо ж, браття, до
[святині шляху

Так, як газель води шука в
[пустині,

Аби не міг сказати ворог
[дужий:

"Ось я убив Ізраїля, він
[мертвий!"

А поки знайдем, за життя
[боримось!...

І кінчає Елеазар свій заклик до народу:

Живий Ізраїль, хоч і в
[Вавилоні!

Та сама картина розбрату на зруйнованій Батьківщині і в драматичній поемі "На руїнах". І серед такого занепаду пророочиця Тірца ходить від людини до людини, розважає, підбадьорує й будить надію. А за те, що арфа, що з нею оплакував неволю пророк Ієремія і на якій грав ще й цар Давид, ту арфу, що тільки до плачу закликала, Тірца топить:

Добудь нові слова, новії
[струни,

Або мовчи — могили не
[співають...

І пророочиця закликає народ:

Склади каміння все у
[підмурівки,

Щоб не казали люди: тут
[руїна;

Щоб мовили: колись тут
[стане дім!

Але юрба, обурена зневагою пророочиці національних реліквій, прогання її в пустиню. Тірца, залишаючи свій рідний народ, на прощання йому мовить:

Дух Божий знайде сам мене
[в пустині,

А вам ще довгий шлях
[лежить до нього!...

"Чоловік мусить мати свою внутрішню свободу, — пояснює М. Євшан символічне зна-

чення цих двох драматичних поем, — з раба буденщини переродитись у слугу вищої справи. Так і тільки так скінчиться "Вавилонський полон", воскреснуть руїни й буде збудований в новім Єрусалимі храм новий.

"Та все мусить вичитати й до себе віднести сучасний українець... Бо для кого ж писані такі твори, як "Вавилонський полон" або "На руїнах", про кого пише вона, зображуючи занепад, духову розтіч та рабство гебреїв "над вавилонськими ріками"? Про кого говорить пророочиця Тірца, коли каже про святі руїни, що служать нашій ганьбі, про струни, що тяжко стогнуть під мертвим доторком мертвих рук?"

Леся Українка, як і Ольга Кобилянська свідомо виводила українську літературу з обмеженого кола свого національного кола в безмежні простори світової літератури, а з нею разом і ті національні ідеї визвольної боротьби України бути паном своєї землі і своєї багатющої культури. Оця насичена національна ідейність і безкомпромісовість у боротьбі за свою справу Леся Українка — взірць для кожного громадянина, що любить свій край, народ і його культуру.

Леся Українка своїм високим героїзмом стала взірцем національного патріотизму і безкомпромісовості в персональній і національній боротьбі. І вона створила цілу школу національних українських поетів, що пішли й діють тепер і будуть іти за нею і по її поетичних взірцях учитися, як треба боротись за ідею і свою національну справу.

Проф. Леонід Білецький

Лариса Мурович

ПАМ'ЯТІ ГЕРОЇНІ

(В роковини О. Басараб)

На прапорі одвага, мужність, сила,
Блаженна Ти, що його понесла!
Блаженна Правда, що шляхи відкрила
Безсмертності Твоїї джерела.

Блаженна Мати, що Тебе навчила
Любити світло й світлом тільки жить,
Блаженна Ти, що себе не жаліла
У неповторну і священну мить.

В мандрівці літ, в нескінченім поході
Сестер багато йшло Твоїм слідом,
Їх імена в нескоренім народі
Дзвенять, як поклик, віра, як псалом!

А Ти ведеш, як смолоскип вогненний
Крізь прірву ночі до ясних висот,
Як Жанні Д'Арк, невгнутій і надхненній
Тобі схиляється увесь народ.

Лалекий край, закритий вхід до дому,
Та нам іти не лячно до мети,
Бо в нашому поході бойовому
Мету покажеш — безсмертна Ти!

МУЗИЧНЕ ВИХОВАННЯ МОЛОДІ

Музичне виховання молоді від давніх часів притягало до себе увагу визначних світових педагогів й тому література на ту тему досить велика. Правда, що раніше "мистецьке", або "естетичне" виховання відокремлювали від загального виховання. Тоді з'явилась була думка, що саме "естетичне" виховання буде однобічним, непедагогічним і навіть антисоціальним.

З піднесенням розуміння про всезагальну освіту народу та про гармонійне виховання в людині всіх сторін її природи, увесь зріст постала вимога включення в систему виховання й музику.

Музика один з наймогутніших засобів впливу на маси. Протягом історії людства му-

зику завжди використовували як один із яскравіших засобів до закріплення ідей релігійних, військових та національних. Бо ж і правда, що музичне виховання допомагає виховувати тіло, душу, розум та почуття; допомагає розвиткові знання, в м і н н я, збуджує бажання досягти по-бажане. Музичне виховання допомагає гармонійному розвиткові людини, спричинюється до лагідного виявлення думки, слова та впливає на її ідеї; воно розбуджує також почуття: м'якості, сили, радості; збуджує соціальні почуття: справедливості, самопевності, вірності своєму народові і т. д.

Тому зовсім буде зрозумілим, яке значення для вихо-

вання української молоді має українська народня пісня. М. Гоголь говорив, що українська пісня — історія українського народу. М. Лисенко, батько української національної музики, говорив, що народна пісня — то саме життя. Народні пісні (різних родів), які створив народний геній, описують всі сторінки життя народу, відображають важливі події життя українського народу від найдавніших часів аж до часу, яких ми були свідками (напр. "Стрілецькі пісні" і т. д.) і які постають тепер. (Тут необхідно звернути увагу на загрозливе й гнітюче положення народу, коли його силою примушують співати препаровані для нього пісні про "щасливе" життя

під московським багнетом і коли щиронародню пісню — особливо її текст — також пристосовують до обставин і затроюють тим душі дітей).

Тому то і в тій дійсності, як протест проти запаскудження чистоти народної пісні, чуємо голоси-остороги дійсних педагогів: "Увесь вихід своїм творчим силам народ дав у пісні . . . це скорб незрівняної художньої краси та коштовності . . . Пісня пройшла усі дільниці нашого побуту, супроводить життя людини від колиски до труни". (Г. Гармаш) А інший, вже й у ці роки, говорить: "Високі ідейно-художні якості народної пісні зумовлюють ту велику роль, яку вона має в житті народу, визначають необхідність її всебічного використання при вихованні дітей" (Я. Й. Маринович).

Олександр Кошиць, що був великим знавцем української народної пісні, при багатьох нагодах писемно й у промовях стверджував особливе значення пісні при вихованні дітей, молоді та її силу при пробудженні від чаду асиміляції і старших. Пізнавши по 23-ох роках по виїзді з України життя в Європі й Америці він писав: "У нас люди жили примітивним життям (порівнюючи з добробутом сучасної Америки — ПМ.), але вони мали пісню, неоцінений мистецький діамант, яка живила їм душу і наповняла її, а разом і думку людини, найвищими і найшляхотнішими почуваннями, високими ідеалами людськості, найбільш делікатною мистецькою духовою поживою, будила їх душу й серце, бадьорила й захолювала до життя, — і люди були другого гатунку. А тут розпасена, самолюбна,

порожня і нерозумна фізіономія, без якого б то було почування, крім сексуальних солюдошів, без ідеалів, без прагнень, навіть без думки . . ." (Див. "Відгуки минулого. . ." "вид. 1954 р. стор. 71).

Це тільки кусники думок людей, які віддали своє життя на вивчення своєї народної пісні, щоб потім віддати своє знання й досвід на музичне виховання дітей і молоді.

У звуковому оформленні музика є рух, що має в собі силову енергію, яка виявляється в означених рухах (ритм). Як продукт життя і її зміст, музика є дійсне життя, що виявляє переживання окремих людей та громади. Музику можемо розуміти також як своєрідну мову, яка промовляє до людини образами й впливає на неї. В поході музика людей підбадьорує, музика заколисує, музика збуджує різні почуття — тугу, захоплення, сум і призводить до екстази.

Тому завданням для окре-

мих осіб і проводів громад, що бажають працювати на полі виховання дітей і молоді хай буде — використати при вихованні музику як один з найкращих для того засобів.

З попередніх думок випливає, що основою до музичного виховання наших дітей мусить бути українська народна пісня, а ніколи сурогати непокликаних до того "майстрів". Коли пісня пересякне молоду істоту й охопить її образами свого роду, тоді може прийти й зазнайомлення з кращими зразками досягнень інших народів, взагалі з музичним мистецтвом в найширшому розумінні.

Та щоб не зупинятись більше на загальних твердженнях, хоч побіжно зупинимось над виясненням підходу до праці, над оглядом означень (термінів) і всього того, що буде можливим для цього короткого допису про таку велику справу.

Павло Маценко, ректор
Інституту Св. Івана.
(Далі буде)

Лариса Мурович

Земля втомилася, бо труд її зламав —
Заможний хлібороб по зборі жнив, зерна,
І до грудей її рядном м'яким — зима
Припала близько так, закутала до сна.

На прерії туман, мов сіро-синій стяг
До фарми поспіша, як домовитий дим.
Єдине дерево, безлисте, на полях
Паде в обійми вітру і дискутує з ним.

В ночі мороз і вихор впарі завжди йдуть —
Союзники степу і льодових оков,
Залежне це від нас, який акорд почує
В мелодії зими, як переможний зов.

Співаймо гимн зимі! Вона, як білий сон,
А зоряний оркестр — дзвінкий, як синя сталь!
Та снігова верства й вітряжі у вікон
Відплинуть, як фантом — у невідкличну даль.

Спи Преріє, як довго вихор не ущух —
Весна опять прийде із ласкою вітрів,
І поцілунком теплим, як єдиний друг
Розбудить, поведе — до сонця берегів!

ПРО КАНАДІЙСКУ ОРГАНІЗАЦІЮ КОНСУМЕНТІВ

Канадійська Організація Консументів була покликана до життя у вересні 1947-го року. Щоб можна було краще розуміти значіння і цілі цієї організації, цікаво нам знати, як вона повстала і що було причиною її оснування.

Отже з початком минулої світової війни, при канадійським уряді існувала Рада Воєнних Цін і Торговлі (Wartime Prices and Trade Board). Ця Рада зуміла затримати контроль над цінами різних продуктів, всяких виробів та завести пайкування і т. п. А це не була легка справа.

У грудні, 1941 року, міністер фінансів і предсідник Ради Воєнних Цін і Торговлі вдалися до голов жіночих організацій з просьбою дати Раді поміч у затриманні сталих цін. Жінки негайно пішли назустріч цьому прохання. При Раді був створений Відділ Консументів (Consumer Branch) як звязкове тіло між канадійськими жінками і Радою для взаємної виміни думок, сугестій, порад. Праця, яку жінки вложили у цій відділі в протязу воєнних років залишилась в рекордах канадійського уряду на все.

Кількарічний досвід при цій роботі заставив багатьох провідних жінок застановитися, ще навіть під час війни, чому не можна б створити подібну і сталу організацію, яка продовжувала б так потрібну роботу і в мирний час. Чим більше вони думали над тим, тим більше були переконані, що потреба організації, яка стояла б на сторожі поліпшення економічного стану життя в Канаді, є необхідна.

По закінченні війни почалося поступенне знесення контрролі цін, — а головно, коли прийшов час розв'язати ділянку Консументів при Раді, жінки зі всіх сторін Канади почали слати домагання до тодішньої голови Канадійської Національної Жіночої Ради, пані Р. Маршал, щоб вона скликала спеціальні наради в справі започаткування Організації Консументів.

В наслідок тих домагань, пані Р. Маршал скликала конференцію, яка відбулась в Торонті, Онт. 16 квітня 1947 року. В цій конференції взяли участь представниці доміняльних організацій. Союз Українок Канади репрезентували пані Д. Гуцуляк і Ірина Оришак (пок.).

На цих нарадах всі представниці одноголосно заявили за тим, що такої організації потрібно і щоб приступити до її організування. Там же вибрано було тимчасовий комітет з 20 осіб, до якого від Союзу Українок Канади входила Ганка Романич. Цей комітет мав приготувати на черк статуту, виготовити програму організації, назначити час і місце, де остаточно мали б відбутися організаційні збори, на яких має сформуватися Канадійська Організація Консументів.

І так організаційні збори відбулися 29-го вересня 1947 року в Оттаві. На тих зборах було зарепрезентовано 115 делегаток, як в і д п оручниць різних доміняльних жіночих організацій, які входять в склад Канадійської Національної Жіночої Ради. На зборах були і представниці ІОДЕ і французькі жінки, які були

Р. Маршал,
бувша голова КНЖР, і перша голова САС.

запрошені. Союз Українок Канади на тих перших зборах репрезентували Ганка Романич і Анастасія Сарчук.

На тих зборах було установленно цілі організації, які увійшли в статут. Тому, що цілі завсиди зясовують обличчя і характер організації, подаємо їх точки за точками:

1. Обєднати сили жіноцтва, щоб спільно працювати і піднести урєвень життя і добробут кожної канадійської родини.

2. О б з н а й о м л ю в а т и с ь з проблемами консументів студіювати і розсліджувати ці проблеми, — укладати способи і давати розумні рекомендації, як їх розв'язувати, або поліпшувати.

3. Розповсюджувати інформації про справи, в яких консументи як такі є зацікавлені, студіювати економічне питання, засягати загальний погляд на різні проблеми домашнього господарства, торгівлі та установлення цін.

Було рішення, щоб організація була свободна від канадського уряду, чи будь-якої політичної партії.

Коли це діло завершилось, серед зібраних і взагалі серед провідного жіноцтва в Канаді було велике захоплення і піднесення — говорилося, що в скорім часі можна буде дістати 250,000 членів, але при кінці першого року існування організації показалося, що лише 98,000 вписалося.

Хоч Канадійська Організація Консументів не здобула наміченого числа членів, то зате здобула велику пошану і довіря за виконання чимало точок із своїх напрямних цілей за минулих 12 років.

За ті роки САС (назва організації в англійській мові в скороченні) приготувала і представила перед урядом багато доручень (бріфс), резолюцій, видавання постійного бюлетеню для членів.

Цікаве, що минулого року САС виповів війну "Трейдінг Стемпс", (значки нагороди при купні товару). Організація перестерігає покупців не лакомитися на ті даровані речі за значки, бо продуценти їх не дають задармо, покупець платить за них в тім продукті, що його купує. Апелює організація до уряду, щоб увести заборону тих значків, які тільки непотрібно збільшують кошти прожитку гро-

мадян Канади.

Союз Українок Канади входить до САС і бере там активну участь. Піддержуємо цю організацію, бо віримо, в її корисну працю для всього населення. Чимало провідних членок Союзу займають різні позиції в зарядах провінційальних і льокальних.

Цього року маємо одну з провідних жінок Союзу Українок Канади, пані Йоганну Михайленко в домініяльний управі.

Пані Й. Михайленко з Саскатуна була через два роки провінційальною головою САС, а при кінці минулого року її вибрано до Ради Дирекції САС домініяльної.

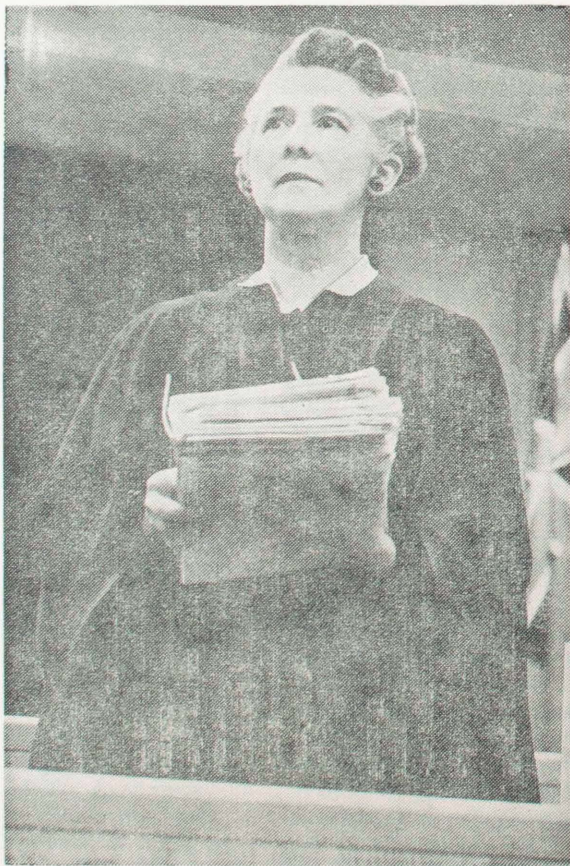
Праця Канадійської Організації Консументів є широкого значення для нас всіх, для економічного добробуту цієї країни й як горожани цієї країни нашим обовязком є стояти в рядах її членів.

Анастасія Сарчук

ПРИЯТЕЛЬ НОВИХ ГРОМАДЯН

Пані Лора Арнольд, урядовець у громадянському суді в Гамільтоні, Онтаріо, особливо приязно проводить інтерв'ю з новоприбулими, які складають аплікації на канадійське громадянство. Її ширий безпосередній підхід дуже влегшує аплікантам поладжувати формальності, одною з яких є м. ін. складання присяги вірності; цю присягу відбирає пані Арнольд. Приблизно 60 осіб тижнево складають аплікації на громадянство в гамільтонському суді громадянства, який встановлено у квітні 1959 року.

"Канадійська Сцена"

Наші молоді таланти

ОСЯГИ В НАУЦІ

Хоч і живемо в часах великого поступу і наука стала доступна всім верствам суспільства, однак ще дуже часто можна почути думку, що дівчатам не конче йти на університет здобувати освіту, професію, бо "вона однаково віддасться і вся наука пропала". І чи справді наука пропадає з часом коли дівчина виходить заміж? Та це, здається цілком окрема тема, яку іншим разом можна буде обговорити ширше.

Серед української молоді маємо поважне число молодих дівчат, які досягнули вищої освіти, здобули, або здобувають професії, а в часі своєї студії відзначилися за успіхи в науці, і були нагороджені стипендіями. А зокрема справляє нам багато радості, коли такі досягнення здобувають свідомі українки; коли цю вже здобуту у високих школах освіту вони несуть також і на рідну ниву та служать своїм знанням українській справі.

Кожний народ має повагу, коли він видає з себе якнайбільше здібних, талановитих одиниць. Кожна знов освічена одиниця набирає подвійної вартості, коли вона живе інтересами свого суспільства, свідомо своєї національної приналежності, своєї культурної окремішності.

Український народ в Канаді потребує якнайбільше таких освічених молодих сил. Вони — це наша будучність. І дуже багато залежить на тім, серед яких обставин ця молодь виростає, щоб витвори-

ти здоровий світогляд, щоб встоятись протилежним течіям життя, щоб бути певною, самостійною, з власними поглядами і переконаннями людиною.

В нашій сьогоднішній розділі "Наші молоді таланти" хочемо дати короткий начерк трьох рідних сестер — Марії, Оленки і Славки Негрич.

Успіхи в науці, що їх здобули за час своїх студій є незвичайні. Кожна з них у своїй діяльності виявила талановитість і пильність.

Марія аптекар і вже працює по своєму фаху. До початкової школи ходила на фармах, яка називається Львів, а середню кінчала у Давфіні, Ман. Першу стипендію одержала в 11-тій класі від шкільної управи за добрі марки. По скінченні середньої школи вступила до Брендон Каледж на факультет природничих наук і на другому році одержала вже стипендію Манітоба Скалар Шип, що його дає Департамент Освіти. Та Марія більше була зацікавлена в фармації, отже залишає природничі науки і вступає на цей факультет. Під час вступу була вона вже вибрана "Фармесеі Фреш Квін". Скінчивши другий рік аптекарства, вона дістала найвищу марки в класі і за це одержала \$100.00 від Товариства Манітобських Фармацевтів і дві стипендії в книжках. На третім році університету одержала знов найвищу марки за що була відзначена срібною медаллю від Товариства Манітобських Фармацевтів і п'ять інших нагород. Скінчивши останній рік студій, одержала золоту

Марія Негрич, B.Sc. Pharm.

медалю, так звану Юніверситі Голд Медал, Манітоба Фармасевтікал Медал. Цю медалю одержує студент, який через цілий курс дістає найвищі марки в кожній класі.

Марія володіє дуже гарно українською мовою, є свідомою українкою і понад все любить свою працю аптекаря.

Оленка це глибока натура, її все в житті цікавить, а найбільше манить її перо, вона почуває себе щирою українкою вважає, що треба послужити своєму народові працею. Ще вчашаючи на Манітобський університет, вона записалась на курси української мови, і її найбільше цікавить українська література. У неї самої літературний та журналістичний хист і прихильність до всього рідного.

Оленка, як і Марія до початкової школи ходила на фармах, середню побирає в Давфіні і 10-ту класу перейшла через кореспонденцію. Остаточно вступила до Мані-

Оленка Негрич, B.A., B.L.Sc.

тобського університету на факультет гуманістичних наук у відділі "Арте".

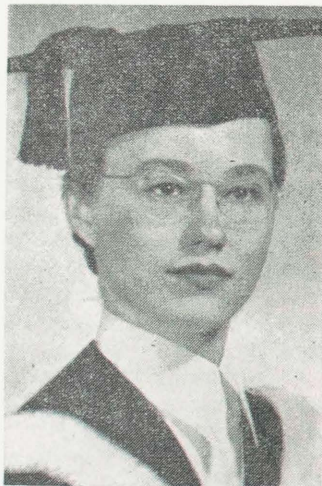
По скінченні Манітобського університету, Оленка вступила на Мігіл університет в Монреалі де й закінчила курс бібліотекарський. Тепер працює в Медичній бібліотеці при Медичній колегії у Вінніперу.

Одержала була стипендії й Оленка під час своїх студій. Одну стипендію виплатив їй Союз Українок Канади за написання тези про Шевченка. На другім році Манітобського університету вона одержала стипендію Манітоба Скаршип \$325 річно через два роки, а слідуючого року одержала Ричардсон сколаршип \$200.00.

Серед молоді і старших Оленка тішиться великою популярністю. Вона однаково володіє обидвома мовами — українською й англійською. Її часто запрошують з доповідями на святочні імпрези. Вона учить дітей в рідній школі при Соборі св. Покрови у Вінніпегу, навчає ввечорами два рази на тиждень на

кляси скульптури в Манітоба Арт Скул. Оленка є редактор англійської частини в нашім журналі "Промінь".

Третя сестра Славка тепер на другому році медицини в Манітобському університеті. Початкову і середню школу скінчила так як і її сестри. В середній школі у Давфині одержала була дві стипендії. Закінчивши середню школу, вступила на Манітобський університет на факультет загальних наук і тут вона одержала, так звану "Друрис бурсари", яка тривала три роки. Скін-

Славка Негрич, B.Sc.

чивши, одержала титул B. Sc. Через рік працювала в лабораторії, потім вступила на медичний факультет і тепер є на другім році. Найбільшим її бажанням є стати лікаркою, але для того треба довгі години працювати, вчитися, студіювати.

Напевне, що гордістю бється серце родичів, бачучи у своїх дітях розумних, поважних і охочих до праці дітей. Самі родичі є свідомі українці. Всі три дівчата є доньками панства Миколи і Наталки Негричів, які проживали донедавна в Ешвил, недалеко Давфину. Від якогось часу п-во Негричі переїхали жити до Вінніпегу.

Найбільш радісно ствердити, що кожна з трьох сестер почуває себе щирою українкою, кожна з них володіє доброю українською мовою, цікавиться своєю літературою та життям українського народу. Великі можливості лежать перед кожною з них. Подібні великі можливості лежать перед кожною молодю українкою здобути освіту і частину такого здобутого знання присвятити справам свого народу.

Рондель

"Люблю, як бджілка — цвіт калини
Як біла хмарка — дно ріки!
Сказала. Й змовк я, говіркий,
Кругом поглянув на долини
І зрозумів широкоплинний
Той голос, любий і дзвінкий:
"Люблю, як бджілка — цвіт калини,
Як біла хмарка — дно ріки!"
Десь гучно рід перепелиний
Балкан розказував казки,
А тут уста — як пелюстки:
"О, мій коханий, мій єдиний,
Люблю як бджілка — цвіт калини!"

1943

Яр Славутич

МОЛОДА УКРАЇНКА В ДОРОЗІ ДО ОСЯГІВ

Здобути високу освіту, закінчити університетські студії, одержати належне по професії місце — це ідеал не одної української дівчини з культурної родини.

В наших часах багато українських дівчат можна побачити на університетах в Канаді і Зєдинених Державах Америки. Деякі з них досягають високих успіхів у раз вибраному науковому полі, одержують відзначення, а то й нагороди-премії під час своїх студій.

Одною з таких молоденьких відзначених українок на початку шкільного 1959-60 року є Зєня Лукіянчук з Гинтон, Алберта, якій признано премію на спеціалізацію в галузі поживи в сумі \$1,400.00 на шкільний термін. Досліди на цьому полі дадуть Зєні матеріали до написання наукової тези в Мішіген Стейт університеті, де вона тепер студіює.

Народилась Зєня в Едмонтоні. Початкову освіту здобула вона в Торсбі, Гримша і Едмонтоні, де й закінчила середню школу (гай скул) і вступила на Албертійський університет. В 1959 році закінчила Зєня факультет природничих наук по лінії домашнього господарства, і одержала степень B. Sc.

На початку шкільного 1959-60 року, поїхала Зєня до Зєдинених Держав Америки на дальші студії де й вступила до Мішіген Стейт університету в Ленсінг Міш., з метою здобути степень M. Sc.

Перебуваючи на університеті в Едмонтоні, Зєня живо цікавилась українським життям серед студентської молоді, належала до студентсько-

го клубу ім. Іларіона (організація православних студентів), брала участь в їхньому хорі. Ці студенти часто виїжджають на околиці з добре зорганізованим українським хором, дають концерти, або виступають в святочних програмах.

Зєня Лукіянчук це одинока донька п-ва П. О. Лукіянчуків, які тепер живуть в Гинтон, Алберта. Пан Лукіянчук, бувший учитель державної школи в Алберті, а опісля ректор Інституту ім. Михайла Грушевського в Едмонтоні, а пані П. Лукіянчук активна членкиня Союзу Українок Канади. Перебуваючи в тій, чи іншій місцевості, вона включалась в членство жіночого товариства і була одною з провідних жінок даної місцевості. Панство Лукіянчуки широко відомі українському

Зєня Лукіянчук, B.Sc.

громадянству зі своєї ідейності і праці на громадському полі.

Зєні Лукіянчук бажаємо багато успіхів в її студіях та майбутній професії.

Лариса Мурович

КРУТИ

Скажіть, скажіть, Сини безсмертні,
В якому сховку сім доріг
Заховані сліди затерті
Й дзвінке одлуння Ваших ніг?

На схилах степу, з високості
Причальное свята блакить,
Благословляє Ваші кості
З землі їх хоче воскресить.

Понад Дніпром лише частина
Говорить імям триста снів,
А ніч на спині — горобина
Несе скрижалі матерів.

Та їх вага на наші душі
Паде, як поклик у поход,
Із неї бе джерло цілюще
На рани, що зазнав народ.

І не лиш слухати, а й чути
Хоч так далеко до степів —
Що кличуть, кличуть знову Крути
Помстити сльози матерів!

ЦИВІЛЬНА ОБОРОНА

Недавно федеральний уряд проголосив нові плани для виконання потреб Цивільної Оборони. Відповідальності розділені так: **Військо:** попередження ворожого нападу; знаходити нуклеарні вибухи; перше зайти у пошкоджені райони або у ті де є радіоактивна висипка; провадити рятування і очищення від радіоактивності.

Здоров'я: співпрацювати з провінційальними відділами здоров'я, щоб запевнити медичні і шпитальові послуги для поранених; подбати про приміщення тим, які були евакуовані; харчування у критичних умовах і інші добродійні послуги. Федеральний відділ здоров'я далі буде провадити Колегію Цивільної Оборони в Арнпрайор.

Справедливість: Р. С. М. П. буде помагати провінційальним і локальним авторитетам в контролі руху і в дотриманні закону і порядку.

І. М. О. (Емирджинсі Мижурс Органайзейшон): координувати роботи інших відділів; тримати зв'язок із провінціями в справах Цивільної Оборони; планування, дотримання контролю федерального уряду над продукцією, доставки і цін цивільних і військових матеріалів; набуття місця з якого уряд міг би діяти в часі нуклеарного нападу.

В той самий час федеральний міністер оборони Пиркс сказав, що потрібно буде ще тисячі цивільних добровольців, щоб забезпечити життя нації.

Основна мета Цивільної Оборони є щоб зменшити втрату життя в людях, зменшення шкоди матеріального майна, і підтримати дух лю-

дей вийти з небезпеки. Відділ Цивільної Оборони існує не тому, що ми хочемо або готуємось до війни, а навпаки існує, щоб приготувати наше населення бути готовим дати собі раду в будь якій небезпеці, щоб ніякий ворог не застав нас неприємними. Відповідальність лежить і на нас. Жінки повинні поступати на загальні курси Цивільної Оборони, курси першої допомоги, доглядання хворих у домах, харчування у критичних умовах, добродійні послуги.

Відділи Союз У к р а ї н о к

Канади мають можливість на своїх сходинах послухати викладів на тему Цивільної Оборони. Треба тільки зголоситися до локального відділу Цивільної Оборони і вони радо до вас прийдуть з програмою.

Знання, які можете набути у відділі Цивільної Оборони не пошкодять вам, а можуть захистити ваше життя або життя вашої родини.

Леся Хорош, референтка Цивільної Оборони Союзу Українок Канади

ПЛОМІННИЙ ДЕНЬ

Олена Теліга

День прозорий мерехтить, мов племін,
І душа горить моя сьогодні.
Хочу жити, аж життя не зломить,
Рватися вгору, чи летіть в безодню.

Хоч людей довкола так багато,
Та ніхто з них кроку не зупинить,
Як що кинути в рухливий натовп
Найгостріше слово — Україна.

І тому, росте прокляття!
Всі пориви запального квітня
Неможливо в дійсність перелляти
На землі байдужо-непривітній.

Хочу крикнути в далечинь без краю,
І когось на допомогу кликаю,
Бо душа моя сьогодні грає
І рушає на шляхи великі.

Хай мій клич зірветься у високість
І мов прапор в сонці, затріпоче,
Хай кружляє, мов невтомний сокіл
І зриває рідних і охочих!

Все чекаю на гарячий подих, —
Геній людський, чи лише випадок —
Щоб застигли і покірні води
Забурлили водоспадом.

І коли закрутить непогода,
І мене підхопить мов піщину,
Хай несуть мене бурхливі води
Від пориву до самого чину.

Our English Section

Olenka Negrych

LESIA UKRAINKA

In writing this article my aim is to give our readers a brief biographical sketch of this remarkable personality, with the hope that it will stimulate a further interest in Lesia Ukrainka's life and works. To begin with, even a superficial acquaintance with her is a personal achievement as it gives us an insight into her attitude toward life. To love one's country, people and culture, to be courageous, to hope when there is no hope; to love life and to live it usefully and fully are some of the mottoes expressed by Lesia Ukrainka, which if practised by every Ukrainian woman, should assist us greatly in our striving for the independence of Ukraine.

Larysa Kosach, better known by her pseudonym, Lesia Ukrainka, was born on February 27, 1871 in the town of Zviahlo in the beautiful forest lands of Northern Ukraine, Volhynia.

It was her good fortune to have been born into a family where learning and culture were held in great respect. Her father was a learned well-to-do landowner while her mother Olha, a sister of the Ukrainian scholar and historian, Mychailo Drahomaniv, was herself a writer who wrote under her pseudonym, Olena Pchilka. It is to this devoted and conscientious mother that Lesia Ukrainka owes her early literary interest and success.

In order to appreciate the

role Olena Pchilka played in her daughter's literary development and outlook on life we must take a quick glance at the existing condition in Ukraine. The Ukrainian national freedom was at its lowest ebb. Since the fall of Hetman Mazepa at the battle of Poltava in 1709, Moscow, in her savage attempt to become the undisputed owner of the "bread-basket of Europe" waged an incessant battle against the Ukrainian national expression, trying to convince not only the entire world but the Ukrainians themselves that the Ukrainians were Little Russians speaking the Little Russian language which was nothing more than a degree "that there never tongue. In 1863 the Russian minister, Count Valuyev issued a degree "that there newer was, is not now, and never will be a Ukrainian language" while in 1876 an Imperial ukase prohibited the printing of Ukrainian books (except innocent narratives). "Ukraine" was banned and "Little Russia" compulsorily was to be used instead. No plan to smother the spirit of a culturally rich people could have been more viciously devised. For besides banning the formal use of the language it also scorned and derogated the Ukrainian culture, claiming it to be fit only for the illiterate peasants — a cunning method to discourage youth from taking pride in their cultural heritage. This often produced de-

sired results and many members of the Ukrainian upper classes incited by personal ambition acquiesced and served the assassins of their nation.

Being a woman of dignity Olena Pchilka did not succumb to the lures or to the threats of the foe. She had faith in her countrymen and she loved the Ukrainian culture too deeply to allow it to be extinguished by its enemies. She fought as best she can, convinced that this temporary hardship will pass just as the onslaught of the Tatars, the Turks, and the Poles who ravaged the Ukraine but failed to destroy her people.

Olena Pchilka knew that the ideal place to fight the Russian threat was right in her own home since the home is the only haven of a culture and its language when it is faced with destruction. And so, she took special pains to rear her children in a purely Ukrainian atmosphere. She took them to the village where the children would be in close contact with the common people who remained faithful to their native language. It was in this environment that Lesia Ukrainka became well acquainted with Ukrainian language, folklore and song. She learned to understand and love her countrymen whose final liberation became an ideal which inspired her to write her most powerful poetry.

At the age of twelve, before she fully understood the meaning of the struggle for national existence, Lesia Ukrainka fell prey to tuberculosis which

plagued her until it terminated her prolific young life. From now on Lesia Ukrainka faced life fighting two battles — one for her health and one for the national existence of her people.

Although this year meant doom for her health it meant success for her as a poet. Her first poem, "Hope" was published in a Galician newspaper. Although Galicia was outside of the Russian jurisdiction, Olena Pchilka still used a pseudonym for her daughter as a safety measure, and this pseudonym Lesia continued to use throughout life.

Unvanquished by poor health Lesia Ukrainka continued her studies, guided by her mother. Possessing a flair for languages she mastered nine languages in all an achievement which gave her a first hand introduction to the literature of the languages she studied.

Her uncle, Mychailo Drahomaniv who exerted such influence on the contemporary Ukrainian youth, was also instrumental in Lesia's literary development. Living in exile he corresponded with Lesia, forming her political opinion and guiding her studies until 1894 when she visited him in Sophia, Bulgaria, where he was professor of history. His death terminated her studies under him five months later.

Soon her young enthusiastic life would have been spent in teaching and working for the public good. Instead she was forced to travel from one health resort to the next. In 1897 she underwent a surgical operation in Berlin; in 1901 tuberculosis struck her lungs. In desperate search for health she went to the Carpathians

where she personally met the Ukrainian novelist, Olha Kobylanska, and Ivan Franko who penned this classic description of her in 1898: "...on reading the flabby and spineless writings of our contemporary Ukrainian litterateurs and comparing them with these bold, alert, vigorous, and at same time simple and straightforward poems of Lesia Ukrainka, one cannot resist the feeling that this fragile, invalid girl is almost the only man in all present-day Ukraine."

In spite of her precarious health the poetess had a longing for the people and their companionship. On several occasions when her health slightly improved she voluntarily worked for the society "Prosvita", struggling to put into practise what she preached. Soon after her marriage in 1907 to the musician, Klymynt Kvitka, her physical condition became more serious, driving her once again to Berlin where the surgeons refused to operate but sent her to take refuge in the mild climate of Egypt.

During the last three years of her life she was aware that the inevitable is not far off. Fighting desperately for life she worked against time producing her greatest works within incredible short periods of time as though fearing lest she pass away leaving her duty unfulfilled and her songs unsung. In one of her letters she says, "who can tell how long my powers may still serve me. I am burning myself out bit by bit and some day I must go out for ever, no candle lasts eternally. Let my friends, however, continue to cherish the illusion that there is no end to this candle."

In this last sentence the poetess makes it obvious that she was conscious of the fact that she as a poet had a mission to fulfil; that she was an incentive to others who must not know of her hopeless condition.

The inevitable did come on August 1, 1913 at Surma, in the Caucasus cutting short a suffering but an invaluable life. Death proved its mastery but so did she prove that man could rise above circumstances and perform miracles.

MARTYRS FOR UKRAINE'S FREEDOM

In February the Ukrainian people mourn the death of two great women. Both met death at an age when formal education is complete, ideas are stabilized and energy at its peak, an age when a woman blooms forth, contributing her kindness, her activity and creativeness to those about her.

These two women had so

much to offer to the life into which they were born. One was an idealist working for the good and the independence of her people. The other was a talented poetess who saw beauty in war simply because it was a means of liberating her beloved Ukraine.

It is still more tragic when we realize that these women were deprived of their lives by

those who vied for the complete ownership of Ukraine.

A loss like this is not only our loss; it belongs to the entire humanity. Great people transcend time and space becoming paragons of the depth and greatness of human achievements.

But we Ukrainians still have more reasons to mourn. The fate of these women is only an example of the fate of thousands of young Ukrainian students and intelligentsia, as our occupants believe that the first step towards the successful possession of a nation is the riddance of its intellectual strata. This is tragic indeed for even genius is not spared.

And now to the stories of our heroines...

OLHA BASARAB

Immediately after the end of World War I Poland occupied the Western Ukraine and tried to terminate not only the national but also the cultural manifestation of the Ukrainian people. It was not easy to lay the heavy Polish hand on the people who just recently had rejoiced in the glorious days of national rebirth and freedom which Poland soon helped to vanquish. The spirit of the Ukrainian people swelled in anger and although it accepted the prevailing conditions superficially hatred and pride ruled in its depths.

Taking advantage of those limited rights which Poland was forced to concede to its national minorities at the Peace Conference, the entire Western Ukraine including Volhynia in the north soon became covered with a network of libraries. Ukrainian organizations appeared, political

parties were formed and Ukrainian delegates were elected to the Polish Sejm and Senate.

The youth played the most active role in this movement. Enthused by the noble ideals of serving their nation hundreds of young people, students especially, filled the national homes and everywhere the fate of Ukraine was discussed. Soon these people were arrested instead of being charged with participating in the Ukrainian national revival they were charged with crimes they never committed. However, the prisons did not frighten the young enthusiasts.

A victim of these persecutions was a young 30-years old widow whom the Poles tortured and murdered at night on 12—13 February, 1924. Her death evoked great unrest amongst the population of Lviv and as soon as the entire country learned about her death the people openly protested while the youth bowed their heads before the death of this young woman. Attempts were even made to dig up her body and sue for a fair court trial against this outrageous deed but hopeless were these attempts...

Olha Basarab was an educated individual who had a solid conviction in the right of her nation to live a free and an independent life. She deeply felt the sad fate of her people and dedicated herself to work for them. Her husband was killed on the Italian front in one of the first battles of the Austrian Army. Being an orphan and having no children she dedicated her entire being to the Ukrainian affairs, well aware of the fact that stern punishment awaited her

OLHA BASARAB

if she were caught.

At the time of her arrest she belonged to an illegal organization which was active in subversive political activity in Poland. Having arrested her the Polish Government demanded information about the organization and her friends but she obstinately refused to co-operate. Next torture was used as a means of coercion, but she bore the agony without giving her executioners the satisfaction they desired. Unable to bear the pain much longer she died in the hands of her torturers true to her ideal.

However, the enemy did not kill the spirit of Olha Basarab. Her death gave birth to a greater hatred and perseverance. The ideals which were hers continue to fire the hearts of Ukrainian youth the word over. Her name has become alive while her picture continuously reminds us of the great ideal which aims for the liberation of the Ukraine.

OLENA TELIHA

In February, 1942 the German Gestapo shot Olena Teliha in Kiev. Who was she? Her name has become a legend to the Ukrainian people. The Anniversary of her heroic death awakens the thought of millions of Ukrainian youth all over the world.

Olena Teliha was a poet and a revolutionary. And great is the poet who fights for the fate of his nation. In the ancient times they were called prophets.

Lesia Ukrainka pictures her conception of a poet:

"He is not a poet who
forgets
The terrible wounds his
people bear,
And out of selfishness
accepts
T' golden chains on his
hands to wear."

Olena Teliha herself knew very well the poet's duties:

"Away with sorrow! Let's
at once assemble
And further march to our
leading goal."

The Ukrainian people lived through a violently tempestuous period during the last World War. Ukraine became the arena for the life-and-death struggle of two enemies — Germany and Soviet Russia. As the flames of the war engulfed more and more European countries the Ukrainian people searched for ways and means of casting off the shackles of foreign occupation and creating an independent nation. At that time countless numbers of nationally conscious and educated Ukrainian youth, having escaped from the Soviet regime, lived in Prague and Podiabrady, Czechoslovakia. Amongst these was our poetess, Olena Teliha. As soon as the Russian Army withdrew from Kiev, Olena Teliha, along with many other young patriot-revolutionaries arrived in Kiev to make preparations for taking the first steps towards creating an independent Ukraine.

But the hopes of these young dreamers were met with relentless reality. The new occupant of Ukraine cruelly opposed all endeavours for the Ukrainian benefit. The German occupational forces arrested Olena Teliha and her husband along with other Ukrainian leaders. Execution followed a short imprisonment.

Scratched on the prison wall the following words were afterwards found:

"I was imprisoned here and hence goe to be executed. Olena Teliha." Above these words was a sketch of a trident (Tryzub), the symbol of Ukraine.

The enemy of the Ukraine extinguished this burning

young talent. She died at the age of 35, a flower cut down before its chance to blossom warmly and beautifully. The vibrant strings of her heroic poetry were snipped and the sensitive heart which loved its people so dearly was silenced forever.

But she lives on in the hearts of her fellow Ukrainians. To us she remains a woman of talent who portrayed the turbulent life about her, the Ukrainian reality and the ensuing struggle. She knew that a poet's duty was to incite the struggle for freedom but when the moment for action strikes the poets are not exempted from their own battle calls:

"In the crisscross cobwebs
of colours
I dream till the morning's
last breath,
Asking God to send me the
greatest of gifts:
A passionate, but not a
cold death."

These were not only the wild intangible dreams of a poet. When the crucial moment arrived she was true to her spirit and she did die a hero's death. One of the executioners commented: "I have not seen a man die so heroically as this beautiful women."

She herself now has become one of the immortal rays which help light freedom's way into the Ukraine.

References

О. Луговий: В и з н а ч н е жіноцтво України. Торонто, Ukrainian Pub. Co., 1942. p. 220—221.

О. Жданович: На зов Києва (Олена Теліга). Вінніпег, Новий Шлях, 1947.

ДВІ ВИЗНАЧНІ УКРАЇНКИ ГОСТИЛИ У ВІННІПЕГУ

В останніх двох місяцях — грудні і січні дві визначні українки з-поза Канади гостили у Вінніпегу та мали ширші зустрічі з українським громадянством.

Оксана Дучимінська, громадська діячка і письменниця, прибула до Вінніпегу в грудні 1959 року з Мінеаполіс. Перше вона прибула з рани УВАН де виголосила доповідь у зв'язку зі святкуванням 250-ліття смерті гетьмана Мазепи, що відбулося в Українському Народнім Домі у Вінніпегу. Другу доповідь виголосила на імпрезі з нагоди 75-ліття жіночого руху, що її улаштував Комітет Українок Канади. Крім того відбулись зустрічі пані Оксани Дучимінської з членами різних жіночих організацій у Вінніпегу.

Пані Оксана Дучимінська живе в Мінеаполіс. По фаху агроном. Вона живо цікавиться громадським та українським життям взагалі. Хоч пані Дучимінська середнього віку людина, вона пам'ятає Наталію Кобринську, хоч та вже була на схилі віку, а сама пані Оксана була ще тоді дуже молоденькою.

Жила якийсь час пані Дучимінська в Подєбрадах, Чехословаччина, де кінчала вищі студії, а опісля працювала у "Сільськім Господарі". Сама вона уродженка Львова, Західна Україна.

Українське жіноцтво Вінніпегу дуже мило згадує побут Оксани Дучимінської у Вінніпегу.

Ірина Пеленська, письменниця, заступник голови НТШ в Австралії, прибула до Вінніпегу в початках січня, де її тепло зустрічали українські жіночі організації та громадянство.

Перший виступ пані Пеленської відбувся з а х о д а м и УВАН у Вінніпегу в залі Українського Народного Дому 9 січня; це був авторський вечір Ірини Пеленської, де вона читала свої праці. Слідуючого дня в тім же приміщенні вона виголосила доповідь на тему "Наукове й культурне життя українців в Австралії".

Комітет Українок Канади улаштував зустріч українського жіноцтва з панею Пеленською у вівторок 12 січня в Українськім Народнім Домі. Вона промовляла про "Український жіночий рух і міжнародний терен".

Пані Ірина Пеленська була головою Союзу Українок Австралії. Вона живо цікавиться життям жіночих організацій та близько її є українська справа взагалі.

Ірина Пеленська це не персичний талант в українській літературі. Деякі з її творів підписані як Ірина Винницька. До Канади приїхала вона з рани Світової Федерації Українських Жіночих Організацій.

ПРИВІТАННЯ ВІД ВІДДІЛУ У БРЕНДФОРДІ, ОНТ.

Радіє наше жіноче товариство ім. Лесі Українки у Брендфорді, що на обрії нашого народного життя замахнулось "Промінь" — жіночий журнал, досвітня зірка. Пробуджується щораз більше народня свідомість.

Говориться в нас так бага-

то про освіту, покликуємось на історію, заклики з редакційних статей, з голосних віч, та з промов — несуться лише самі кличі, самі слова. І треба правду сказати, що усі ці кличі іскряться лише на часок великим полум'ям, а опісля скоро гаснуть. А життя йде старими шляхами. Коли б за тими кличами послідовно йшло їх здійснювання, яка б у нас була велика сила! Не було б у нас стільки несвідомости, стільки байдужости, стільки самолюбства.

Сподіваємось, що "Промінь" буде нам приносити заклики до праці, боротьби й освіти, буде провадити нас до основ, на яких буде будуватися сила українського народу.

"Промінь" буде сприяти розвиткові української духовної культури, знайомити нас з досягненнями української літератури та мистецтва, з українською народною традицією, допомагатиме у вихованню молодого покоління в дусі релігійнім і в дусі національної свідомости, журнал буде інформувати про події в житті українського жіноцтва на полі культурному.

"Промінь" буде працювати для українського суспільства в цілому. В напрямі нашої єдності, боротьби за волю, за соборну і незалежну Україну.

Щиро вітаємо "Промінь" в надії, що він з великою вірою у Божу поміч і благословіння, з вірою в світле майбутнє нашого українського народу з незломною волею буде працювати.

Радо будемо "Промінь" приймати і хай він промінням своїм просвічує кожне українське серце величною красою. Бажаємо журналові

щастя, щоб правда ширилась
та щирість світила для чесно-
го діла.

Д. Бурдейна, голова,
Марія Іванець, секр.

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

Сердечно вітаємо появу журналу "Промінь" і бажаємо редакції широкого розуміння потреб української громадянки і дочки української православної церкви в Канаді. Щоб при духовій і моральній допомозі "Проміня" ми і надалі були свідомі наших історичних завдань перед Канадою, як також і країною наших предків — У к р а ї н о ю! Щастя Вам Боже в праці, а членству в загальному розумінні завдань і піддержці. Поява журналу саме перед нашими Різдвяними Святами символічно збагатила святочний настрій так, наче б прибув до нас новий, але довго очиданий гість і ми з радістю та зацікавленням його стрічаємо і розглядаємо. Солідно опрацьований, на добрім папері. Окладинка легка на око, гарна, естетична. Зміст цікавий. На лицях членок, що вже його отримали, зарисували радісний вираз признання, очі засіяли усмішкою віти, коли на наших чергових місячних зборах, наша голова пані Т. Бевш з захопленням сповістила появу журналу.

Щастя, здоров'я з святом
Богоявлення!

За відділ ім. св. кн. Ольги
в Торонті.

К. Сакалюк

О. Івах

Жіночий „Промінь” сяє!

Читайте "Промінь", добрі люди!
І все ясніше стане вам!
Від нього ми міцніші станем,
А гірше стане ворогам.

Бо ж оцей "Промінь" ясно сяє
Із розуму українок:
Такий журнал вони створили
Для рідних справ і для жінок.

Союз Українок Канади
Новий журнал той видає —
Ось вийшло вже число за січень,
По книгарнях на продаж є.

Пані Софія Васишин
Статтю цікаву має в ній,
Що пояснює про журнал той:
Як, що, і де, та справа в чім.

З статті отої ми дізнались,
Що цей журнал в добрих руках:
Редакторка пані Когуська —
І напрямок дає в статтях.

Колегію там редакційну
Пані Когуська має теж
І допомогу від жіноцтва
У щирості без всяких меж.

Є в журналі всього потрохи:
Привіти, статті, статейки,
Є в ній стаття, і по-англійськи,
Є й про здоров'я вказівки.

Тут передплата три долари,
А в ЗДА доларів три і пів,
Одне число тридцять п'ять центів —
За цей журнал із журналів!

Скаже сусідка вам: "Спасибі!"
За цей журнал, як їй дасте, —
Так "Промінь" і друзів придбає
І в силу вб'ється та зросте.
Нехай же він росте й цвіте!

8. 1. 60.

НОВА РАДІСТЬ . . .

І ще появилась одна зірка на
українському небі — жіночий
журнал "Промінь", якого я
щиро вітаю і бажаю йому ба-

гато успіхів, розвою і роз-
повсюдження по цілому сві-
ту на честь і славу українсько-
му народові і Канаді.

Анна Крамар
Едмонтон, Алта

Наше здоров'я

ХАРЧУВАННЯ ТА ДІЄТА

Питання про харчування та дієту однаково цікавить як осіб з великою вагою так і худих, молодих і старших. Худне людина у наслідок того що організм вилучає теплом та енергією більше того що отримує з їжею і в наслідок цього спалює свій товщ та свої м'язи.

До зовнішніх причин згуби ваги також належить недостатність харчового режиму, яка викликається причинами загального характеру як то голод, війна і т. п. або пов'язана з індивідуальним відмовленням від їжі (лікування надмірної ваги, кишкові кровотечі, напади апендициту і т. п.), або згубою апетиту, що буває у хворих на якусь тяжку загальну хворобу (пістрияк, стравоходу та шлунку, блювання вагітних жінок, а також у нервових або психічно хворих). Під час гострих інфекційних хвороб також хворі худнуть; це пов'язане з тим що організм губить велику кількість азотових речовин і цю згубу не можна надолужити призначенням великої кількості їжі, бо основою цієї згуби ваги є складне порушення зміни речовин.

Щоб допомогти цьому наперед треба такому хворому призначити відповідний харчовий режим, їжа мусить складатися головним чином з товщів та вуглеводнів. Білків (протеїнів) треба давати, але значно менше ніж товщів та вуглеводнів. Треба також давати велику кількість вітамінів. Треба поступово збільшувати кількість д е н н и х прийняти їжі.

Хворий мусить пити у достатній мірі плину (молоко, маслянка, вершки, кисле молоко і фруктові соки). Треба так готувати їжу, щоб вона викликала апетит. У зимовий час більше гарячі страви, а у літній порі зимні. Такий хворий мусить перебувати як можна більше часу на свіжому повітрі, бо це теж збуджує апетит. Легкі фізичні вправи, короткі прогулянки, теніс, ковзанки, гренджолі.

У зимовий час одяга мусить бути теплою, але легкою. Треба добре вважати за станом рота та зубів. Недобре допасовані протези та хворі болючі зуби приводять до недостатнього пережовування їжі.

Читачка Л-а запитує: "Чи молоко є корисне?" Загальною думкою (а також думкою і деяких лікарів) є те, що молоко є їжа дитячого віку. Дорослі воліють їсти м'ясо, рибу, яйця. А між тим молоко є виключно коштовна харчева одиниця для людей усякого віку. Молоко є легка їжа для людей з слабким або хворим шлунком, а також при захворюваннях серця та нирок.

Поживна вартість молока: пів кварта молока має більше 15 грамів білка (протеїну), а це забезпечує денну потребу дорослої людини, а також має коло 10% потрібних калорій. Молоко має у собі товщ та цукор, речовини, що потрібні для утворення крові, усі потрібні для організму вітаміни. Особливо багато вітамінів є у тих молочних виробках, що мають у собі до-

мішку бактерій молочно-кислого бродіння (кисле молоко, кефір, йогурт). Усі ці молочні кислі продукти дуже корисні тим, що гальмують розмноження тих бактерій, що викликають у кишках гниття. Хвороби кишок найбільше пристаріють людину. З молока, що його перероблюють на вершки лишається молоко позбавлене товщу, воно не має у собі після цієї переробки тих речовин, що так шкідливо діють на витворення артерioskлерозу та хвороб серцево судинної системи. Коли молоко перероблюється на сир, то лишається сироватка. У сироватці залишається трохи товщу, увесь цукор та трохи білків (протеїнів). Сироватка добре надається для приготування різних страв (супи, киселі). Молоко, що лишається після збивання масла (маслянка, у англійській мові баттермилк) лишає у собі речовину, що звється лецитин, який має у собі багато позитивних якостей, а саме; протидіє при артерioskлерозі, хворобах печінки, регулює діяльність кишок при нахилі до затвердження. Молоко є дуже корисним продуктом для вагітних жінок та для жінок, що годують грудьми дітей, тому що у молоці є усі складники, що забезпечують організм.

Читачка В-о запитує: "Чим треба харчуватися?"

Вичерпуючою відповіддю на це може бути нещодавно опублікована "Основна дієта"

1) Їжте щоденно багато сировини та городини. Вони ма-

ють у собі велику кількість вітамінів "А", заліза та інших корисних складників.

2) Помаранчі, грейпфрукти, помідори, зелена салата, полуниця; мають у собі потрібний нам вітамін "С", що охороняє від скорботу.

3) Молоко (4 склянки денно для дітей, 2 склянки для дорослих та всякі молочні вироби, вони мають у собі а) кальцій, що укріплює зуби, кістки та нігті, б) білки (протеїни), що йде на будову нових клітин нашого тіла, в) вітамін "В-1" "В-2" та "Д".

4) Щоденна їжа мусить мати тваринні білки (протеїни), (м'ясо, дичину, рибу, яйця), або білки (протеїни), що їх замінюють горіхи; фісташки, квасоля, горох. Усі ці речовини також мають у собі крохмал, залізо та вітамін "В".

5) Коров'яче масло та маргарина також дуже корисні, бо мають у собі вітамін "В".

6) Хліб, каші (дуже корисні гречана та кукурудзяна), та усі страви з борошна, що мають у собі крохмаль, залізо та вітамін "В".

7) Картопля також є корисна їжа, вона має у собі вітамін "С", а як хто має страх прибути на вазі, то і на це є рада: не їсти її у великій кількості. Звичайно, що таке харчування є добрим для здорових людей. Хворі мусять користуватися дієтою за призначенням лікаря.

Читачка М-а цікавиться: "Яке харчування потребує людина після 45 років життя, та чи впливає харчування на старіння організму?"

Цілком зрозуміло, що хороше харчування протягом усього життя сприяє тому, щоб організм якнайдовше лишив-

ся молодим. Недостатнє або погане харчування є шкідливе для всякого віку, а особливо для людей старшого віку, тому, що у цьому періоді часу життя, життєві процеси пригнічені, спротив організму зменшений. Тканини і клітини потребують доброго харчування.

Харчування мусить бути таким, щоб організм його легко засвоював, та щоб воно було максимально корисним, наприклад: м'ясо, яйця, горошина, садовина. Не можна переважувати свій організм товщами та вуглеводанами. Треба пильно стежити за тим, щоб з малих літ не привичаюватися до страв, що не тільки не йдуть на користь, а навіть частково шкодять організмові (солодощі у великій кількості, солодкі напої, морозиво і т. д.), вони забивають апетит у дітей, та псують зуби. Великою помилкою харчування, є поспіх, погане пережовування їжі. Так би мовити, "їда на бігу". Цілком зрозуміло, що на такій основі, не можливо збудувати здорове та довге життя. Треба вважати на стан здоров'я зубів та на те, як треба вживати штучних зубів (протезів), щоб вони були добре допасовані. Погане пережовування їжі приводить до неповноцінного харчотравлення, й у наслідок цього губляться важливі для організму речовини. У старшому віці треба дуже обережно споживати алкогольні напої, а краще за все, цілком від них відмовитися. Порушення правильного харчування та виміни речовин, у людей старшого віку може виникнути ще й у наслідок надмірного харчування, і тому вага дуже збіль-

шується, та у наслідок цього з'являється розладнення нормальних фізіологічних функцій, що викликає розвиток хронічних хвороб (Діабет або цукрова хвороба, високе тиснення крові, серцеві хвороби, або атеріосклероз).

Харчування людей старшого віку мусить бути багатим на білки (протеїни) та бідним на товщі. 2-3 склянки молока, помаранчі, грейпфрукт, горошина, садовина, не багато каш, трохи м'яса та риби. Їжа мусить мати у собі достатню кількість вітамінів та мінеральної соли.

Але ці вітаміни мусять бути не у вигляді аптечних таблеток, а у складі тієї їжі, що її людина споживає. Якщо вживати таблетки, то тільки як додаток до нормальної дієти, і то тільки за порадою лікаря, бо у противному разі ці таблетки навіть можуть пошкодити організмові.

Д-р В. Я.

ПОПРАВКА

У статті "Наше здоров'я" в попередньому числі зайшли у фахових лікарських термінах такі помилки: стор. 19, кол. середня, 12 минут — має бути 12 лекцій, ремедрон — риміфон; у другій колоні: помилкове — помилковою, палічна — полічка, як прим. — як грип; на стор. 20 у першій кол.: (31, 2-3, 5 С. або 100, 0-100 2 Ф.) — має бути 37, 2-37,5° С або 100°-100,2 F°). плеврита — плеври; кол 2: стравою — стравоходу; кол. 3: можна буде — не можливо; це — же; стор. 21, кол. 1: мешкає — лежить; це — ж; великій — великої; знаходяться — є; потрапляють — потрапляючи.

Відділ для дітей

У САДОК Я ЗАПИСАВСЯ

З діточками запізнався,
Мушу бути там чемненький,
Бо всі кажуть не кричати,
І занадто не скакати.

“Будь слухняний!”
“Будь чемненький!”
“Будь приймний!” “Розумненький!”
З того всього вийшло так —
“Не кавбой я — а козак!”

ЩО ЗА ГАМІР

Що за гамір, що за шум,
Гримлять бубни, бум, бум, бум,
Скрипка грає, тра, ля, ля,
То котяче весілля.

Пють багато молока,
На здоровля котика,
Хай здоров живе наш кіт,
А з ним мурцьо многа літ.

Всі танцюють гопака,
Коломийки, козака,
Сиві котики старі,
Грають карти при столі.

Дитячий садочок в Едмонтоні

ПТАШАТА МАЛОГО ІСУСА (Переказ)

Коли Ісус мав п'ять років, Його Мати Марія не раз йшла працювати в полі, або шила в сусідів. Йосип помагав людям при будові хат. Малий Ісус звичайно лишався дома і спокійно бавився перед хатою.

Одного погідного весняного дня сидів Ісус і ліпив собі пташата з глини. До нього прибіг сусідський хлопець на ім'я Юда і приглядався до його роботи, а далі почав і собі робити подібні пташки. Але йому вони не вдавалися так, як Ісусові. Ісус був терпеливий і працював з такою пильністю, що його пташата були як живі. А Юда ліпив як-будь, так, що в його пташат і крильця були нерівні, і хвостики грубі, і ноги криві. Ісус виліпив собі сам пташат і помагав Юді ліпити. Показував йому, навчав, заспокоював і справді, Юда вже почав і собі ліпити не погані пташки.

Так бавились вони довго, аж почало заходити сонце. Ісус побачив, що сонце дуже красно відбиває своє проміння в воді на дорозі. Тому взяв у долоні трохи тої води і покропив свої сірі глиняні пташки і вони заблестіли в проміннях сонця, наче позолочені.

Здавалось, що ті пташата ось-ось рушать крильцями, підлетять вгору і весело защебечуть.

Юда приніс і собі воду і покропив свої пташки. Але сонце не схотіло позолотити їх. Вони стояли далі сірі і сумні. Тоді Юда впав у такий гнів, що раптом став топтати свої пташки.

— Що робиш, Юдо! — сказав малий Ісус — шкода пташаток!

Але Юда не слухав і потоптавши свої, взявся до Ісусових. Розтоптав першу — і хоч як Ісус просив і благав його, то нічого не помагало. Юда розтоптав і другу, і третю, і четверту пташину.

Та коли мав стати на п'яту пташку, Ісус раптом встав і звернувся до самих останніх трьох пташок, ще цілих і закликав:

— Втікайте! Летіть! Рятуйтеся, мої пташата!

І сталося диво. Всі троє пташат ожили і пурхнули вгору і весело співаючи, почали кружляти над кучерявою головою Ісуса.

Юда наче б скамянів. А по хвилині широко заплакав, впав на коліна перед Ісусом і говорив:

— Прости мені, прости!

— Тільки будь добрий, Юдо! Будь добрий — говорив до нього Ісус і обняв його як брата.

ЦІКАВА МАРУСЯ

Маруся дуже любила, коли до їх дому приходили гості, або сусіди. Вона би так цілу ніч сиділа і слухала, що вони говорять. А особливо та жінка з сусідньої ферми, як прийде, то чого вона не знає... Але мама не все дозволяла Марусі слухати. А от увечері дев'ята година і Маруся має йти спати до своєї кімнати.

А сьогодні Маруся має жаль до мами. Ще перед восьмою казала їй йти до своєї кімнати, бо мають прийти жінки і будуть наради. Що то значить "наради". Хотіла спитати маму, але мама була дуже заклопотана чимсь... Може вони будуть тут щось смачне випікати? В Народнім Домі зим-

но і тому "наради" будуть тут робити.

Маруся погасила світло і сіла на ліжко. Їй хотілось плакати, але поглянувши у вікно забула про сльози. Крізь вікно лився світ білої зимової ночі. Довкола поля білі і на них грає іскрами сніг. Небо темно-синє і золоті зорі миготять. Десь далеко на сусідній фермі гавкав собака і голос його далеко розходився полями.

Рипнули двері і почувись голоси нових гостей. Це знов якісь знайомі голоси. Маруся виставила носика в щілинку дверей і поглянула до головної кімнати. Он Катрусина мама, а там Лесина, Орисина. От ще хтось йде і Маруся насторожилась. Цей голос... це учителька рідної школи.

Маруся швидко віддалилась від дверей і притиснула свого носика до холодної шиби вікна. Вона дивилась на ліс, що темнів здалеку на полях. Він виглядав тепер, як чорна пляма на білому столі. Страшно, мабуть тепер в лісі? І Маруся пригадала, що нині в школі учителька оповідала про Лесю Українку, що вона одного разу ввечері пішла до темного лісу і підглядала мавку... А опісля Леся Українка стала великою поеткою, написала багато поезій, навіть оповідання для дітей...

Вона також була гарна дівчинка і її мама не боронила їй бачити "наради". І Марусі здається, що вона біжить вже до темного лісу, серце так голосно бється...

Двері до Марусиної кімнати рипнули і на порозі стала її учителька. Вона принесла Марусі книжечку, що її написала Леся Українка про горобчика, яка називається "Бі-

да навчить".

Ой, як зраділа Маруся своїй учительці.

— Ти на потемки сидиш, Марусю? — спитала учителька.

— Ні, — відповіла поспішно, наче сама про себе і раптом спитала:

— Чи зимою в лісі гуляють мавки?

Учителька ніжно усміхнувшись відповіла:

— Тепер мавки сплять. Цілу зиму сплять і не пробуджуються, аж на весні. Ти думаєш про он той ліс?

Маруся притакнула.

— Тепер зимою ані мавок, ані нічого не побачиш. Ось краще засвіти світло і читай книжечку, що її Леся Українка написала, — сказала, — а з а в ш и учителька збиралася йти до гурту до світлиці. Маруся поглянула на свою учительку і прошептала.

— Чи ви бачили коли наради? Як вони виглядають?

Учителька зрозуміла все і пояснила Марусі, що наради це те, коли радяться як щось треба гуртом зробити. От саме тепер ми радимось над тим, щоб зробити концерт на роковини поетки Лесі Українки.

Учителька пішла а Маруся почала читати оповідання про чудового горобчика, який пізнавав світ і шукав кращого, як свій рідний.

НА НОВИЙ РІК

Любим дітям з Новим Роком
Щастя хай пливе потоком...
Успіх — радість і любов
Хай між вас прибуде знов...
В школі щоб ішло все гладко,
Без усякого припадку,
Замість скарг — самі похвали
Вчителі щоб вам казали...
Будьте сильні, здоровенькі,
Не гнівіть своєї неньки, —
А часом — мене згадайте...
На потіху виростаєте,

НАШ МУЗЕЙ ЗБЕРІГАЄ НАЦІОНАЛЬНО-НАРОДНІ ЦІННОСТІ

Границі не творять народу, тільки означають його географічну територіальність. Народ це збірнота одиниць, що мають щось спільного, щось окремишнього, що звемо його культурою. Культура народу це його вірування, мова, література, музика, мистецтво. Кожна ділянка культурного народу мусить бути виявом найкращого, що даний народ має. Це мусить виявити естетику почуття, красу вигляду, а разом і смак до краси.

Одним із скарбів українського народу є його мистецтво. Чи то кераміка, вишивка чи писанка, чи бандура чи сопілка, вся ця творчість народу окреслює його смак, почуття, глибину мистецтва. Народ що не може видати цих окремишніх, особистих прикмет не має чим жити. Наше жіноцтво, українська жінка, що давала й дає своїх синів на народний жертвенник в боротьбі за державу, дала також і красу своєї ніжності, що виявила в її ручнім мистецтві поруч із розумним високорелігійним і національним веденням свого дому.

В Канаду після першої імміграційної хвилі, після 1900 р., багато було привезено ручних робіт. Був це вибір нашої жінки-господині, що вклала в нього красу, смак кольорів і тонкість свого почуття. Всяке висміювання чужими нашого простолюду, що вибралося з рідних земель, відштовхнуло деяких одиниць від усього свого рідного. Дивним є, що так скоро, як декотрі почали цуратися своєї ноші, своїх звичаїв, тим почали і відступати від мови, віри і встидатися свого похо-

дження.

Далекозорість свідомих і високо-культурних одиниць в Канаді поставили цьому спротив і тим дали привід до відродження українського народного мистецтва в Канаді.

З тих мережок хрестикового й іншого вишиття, писанок, зроблено наступ проти винародовлення. Нам необхідно в Канаді зберегти всі прояви нашої багатой української культури, щоб не згубитися в морі іншої-чужої. Треба було переконати наших селян, перших поселенців у Канаді, що ті вишивки, сардаки, кожуки, постолі, то наше вартісне, народне, багато-вікове виявлення української культури, і будуче покоління повинно його бачити, зрозуміти й полюбити.

Ще перед заснуванням Союзу Українок Канади, деякі чинники при Саскачеванському університеті почали збирати такі музейної вартості речі, але забракло первісного ентузіазму і ця ділянка підупала. Та все ж таки виникло питання в той час, чому ми українці самі не можемо того зберегти? Ця справа була піднесена на Народнім Зїзді 1922 року, і відповідна резолюція була прийнята.

Після формального зорганізування Союзу Українок Канади в 1926 р., головна управа й інші членки Союзу почали працювати над створенням українського музею. Початки були скромні й трудні. З часом був створений окремий комітет при централі Союзу, що зайнявся цією справою. Рік-річно музей побилював число експонатів, так, що тепер має багату, прекрас-

ну збірку. Всі речі інвентаризовано й покласифіковано. Центральний Музей міститься в Інституті ім. П. Могили в Саскатуні й має чотири філії: в Торонті, Вінніпегу, Едмонтоні й Ванкувері.

Комітет працює над тим, щоб збагатити збірку старинних речей, що мають музейну вартість. Також старанно працює над способами пристосувати наше ручне мистецтво до теперішнього часу, спеціально вишивку. В такий спосіб наші молодші українки мають нагоду навчитися вишивати, а зокрема пропагувати красу української культури між наших співгромадян.

Провідні одиниці з середовища не українського зацікавлені музеєм та його експонатами.

Молодші наші матері, вже з третього покоління, заохочені до наших культурних, народних цінностей виявляють діяльність за збереження і розумно проведену працю.

Комітет поширює свою працю констетами вишивок, виствами, і певними проектами, відвідуванням музею організованими групами, промовами і виставками через телевізію. В 1956 році був виданий альбом взорів, а в 1958 році мистецьку книжку про наше вишиття в англійській мові, під заголовком, "Ukrainian Embroidery Designs and Stitches".

Тепер Комітет Мистецтва й Музею має нагоду поширити зразки української вишивки на сторінках журналу "Промінь". Кожного місяця будуть появлятися в журналі різні взори-костюми, пристосовані для модерного вжитку. Ба-

Для наших господинь

КУПУЄМО ЕЛЕКТРИЧНУ МІШАЛКУ

З поміж різnorodних електричних приладів, якими сучасна господиня широко користується, електрична мішалка (миксер) належить до необхідних конечностей подібно, як і пральна машина, холодильник, електричне зализко та інші хатні автомати. У готуванні печива, що вимагає докладного і довгого вбивання, електрична мішалка просто незаступна, бо не тільки виручить господиню з втомливої праці, а до того ще забезпечує вдалий продукт, якщо поступати за вказівками. Мішалка простенька своїм механізмом, не має нічого складного, тому нею легко орудувати навіть дитині.

На ринку маємо два окремі моделі електричних мішалок — ручний і стоячий. Кожний з тих моделей має свої користі і некористі, залежно від потреб господині. Малий модель ручної переносної мішалки ціною помірковано дешевий і може задоволити купити потреби. Великий стоячий модель значно дорожчий і більш придатний.

Ручна мішалка дешева, лег-

жаємо щоб ця сторінка була цікава й корисна для наших читачок. Всякі сугестії, зауваги або запотребування ми радо приймемо й будемо пробувати виконати, а це допоможе нам в нашій спільній корисній праці.

Комітет Музею якнайширше вітає появу нашого жіночого журналу "Промінь" і бажає йому багато успіху для загального народного добра.

Софія Сенишин

ка вагою, мала об'ємом, не заважає в переході в скупому помешканні. Але має вона і некористі. Сила такої мішалки значно слабша, ніж стоячої, тому не може дати вдовольняючого вислід, особливо з густими масами. Деколи обертальний рух убивачки розбризкує масу. А до того незручно керувати нею в часі мішання і рівночасно другою рукою додавати до маси інші складники. Для працюючої поза домом господині, що мало витрачає часу на куховарення і ще до того живе в скупім однокімнатнім апартементовім помешканні, ручна мішалка відповідає придатним потребам такого життя.

Стояча мішалка, хоч і ціною значно дорожча, бере перевагу над ручною. Вона докладніше перемішує маси, легко нею орудувати, бо руки звільнені, миска автоматично обертається, уможливаючи убивачці засягнути довкруги стінок посуду. Крім убивачки стояча мішалка має окреме приладдя для інших куховарських потреб, як тертка, відкривач консервних бляшанок, ножогострильник, відшувач соку з овочів, розбивач льоду, сікач для городни і подібне. Ручна мішалка має тільки ограничене число додаткових приладів.

На ринку маємо виробу мішалок кількох фірм. Усі вони на вигляд принадні. Для недосвідченого покупця не так легко зорієнтуватися, якої фірми мішалка дає найліпші висліди. На продавця не все можна полагати, бо йому найперше розходить про те, щоб продати свій крам. У

цьому допомагає нам американський ілюстрований місячник "Консюмерс Ріпортс", фахівці якого докладно випробовують продукти різних фірм і подають свою оцінку. На поради цього журналу можна полагати, бо він заступає інтереси покупців, а не фірм.

У листопадовому числі "Консюмерс Ріпортс" подана оцінка стоячих і ручних електричних мішалок різних фірм. З усіх стоячих мішалок рекомендується покупцям фірмову назву Sunbeam 12 W. Хто заінтересований в ручній мішалці, то можна полагати на такі фірмові назви — Sunbeam Н М -1, Westinghouse Р М 581, Hamilton Beach Mixette 60.

С. С.

ПРИПИСИ

("Українські страви")

БОРЩ ЗЕЛЕНИЙ З КОНСЕРВОВАНИХ ШПИНАТУ ТА ШАВЛЮ

4 унції консервованого шавлю-пюре

8 унцій шпинату-пюре

3 більших картоплі, (Один і чверть фунта)

2 корінці петрушки

2 цибулі

1½ стол. лож. муки

2 стол. ложки масла

4 стол. ложки сметани

2 яйця

4 горошини запашного перцю

1 стол. ложку дрібно посіченої зеленої петрушки

7 склянок бульйону або води.

Буряки почистити, нарізати дрібно, полити оцтом, посолити, додати бульйон, або воду і тушкувати, доки вони не стануть м'які. Цибулю, коріння моркви і петрушки обчистити, пошаткувати, злегка обсмажити, додати підсушену муку, все добре змішати з буряками і тушкувати ще 8-10 хвилин.

Картоплю почистити, нарізати

більшими кубками, кидати у киплячий бульйон або воду, варити 10-12 хв., додати тушковані буряки з корінням, мукою, та консервовані шпинат аж буде готове.

Перед подаванням на стіл, до борщу додати: сметану, варені та твердо і посічені яйця, посипати дрібно січеною зеленою петрушкою.

КОРОП З НАЧИНКОЮ З РИЖУ ТА ГРИБІВ

1½ фунта (приблизно) коропа

½ горнятка рижу

½ горнятка — менше на одну ложку масла

1½ сушених грибів, або можна вживати печериці консервні, терті кришки з хліба і мука, 2 яйця, одну середньої величини цибулю, перець до смаку. До коропа подавати зварену моркву.

Очищений з луски помитий короп випатрошити не розрізуючи черевця, але замість того навколо спинного плавця зробити глибокі надрізи до реберних кісток і обережно, щоб не пошкодити шкіру, витягнути кістки і нутрощі. Потім біля голови і хвоста надламати хребет і віддалити його. З голови вирізати зябра. Рибу знов промити.

Гриби зварити до готовності і пошаткувати. На грибному відварі заварити риж. До готового рижу додати злегка смажені і посічені — цибулю, гриби і яйце, перець, часник, сіль та сире яйце. Все добре вимішати.

Приготовленою масою через отвір у спинці начинити коропа, зашити отвір ниткою, обкачати в муці, яйцях і цукрові, обсмажити на гарячому товщі до рум'яного кольору з обох боків, засунути в піч і допікати, аж буде готове. Зняти нитки, готовий короп нарізувати шматками. Подаючи короп до столу, треба полити його маслом і посипати зеленню, (петрушка). Для прикраси подають зварену в кружельцях і помашену маслом моркву.

ПОЛЯДВИЦЯ (TENDERLOIN)

2½ ф. полядвиці, або тонкого краю яловичини, 2 ст. ложки масла, 1 ст. ложку муки, пів цитрини, 1 ст. ложку дрібно посіченої петрушки. Смажена на маслі картопля.

Вирізьку або тонкий край очистити від плів і сухожил, натерти

цитриною, посолити, посипати мукою, обсмажити на добре розігрітому маслі до рум'яна з обох боків і засунути в кухню на 20-25 хв. допікатися.

Готову полядвицю нарізувати поперець волокон тонкими шматками по 3-4 на особу. Подавати на стіл зі смаженою картоплею, полляти соком і товщом що в них пеклася печення, посипати зеленою петрушкою.

СМАЖЕНИНА, НАЧИНЕНА ГРЕЧАНОЮ КАШЕЮ І ТУШКОВАНА В СМЕТАНІ

На 1 фунт і унцію меленого мяса обох сортів разом дати 3 унції хліба, 2 ст. ложки товщу, ½ склянки молока, 2 ст. ложки масла, 3 ст. ложки гречаних круп, 1 цибулю, перець до смаку.

Для підливи: ½ склянки сметани, 1 ст. ложку муки, 1½ склянки мясного бульйону.

Смажена картопля для прибору.

Змелене мясо (половина яловичого і половина свинячого, товщ і терту на тертці цибулю вимішати добре, додати намоченого в молоці і видушеного білого хліба, перець, солі і знов вимішати, або перепустити через млинок. Одержану масу розділити на двоє, зробити в кожній з них заглиблення, вложити туди зварену і помашену товщем гречану кашу, оформити у вигляд пирога, обсмажити до рум'яного кольору, залити підливою і тушкувати 15-20 хв.

Готову смаженину подавати з смаженою картоплею і полити підливою, в якій вона тушувалась.

Приготування підливи. Спражити на маслі муку, розвести бульйоном (росолом) вимішати, додати сметани, солі, розвести рештою бульйону, добре заварити і процідити кризь сито.

Подавати зі смаженою картоплею.

Катастрофи під час „приземлювання” уникнено завдяки посудові, зробленому з поліпропілену „Про-факс” („Pro-fax” роіургоррсіе). Цей матеріал не розбивається — упущений посуд лише підстрибує як м'ячик. Він вогнестійкий і плямостійкий — так, що чай і кава не залишають ніяких слідів. Вистачить його сполокати в окропі автоматичної посудомийної машини.

РЕЦЕНЗІЇ

В. Дорошенко ЖІНКИ-МАНДРІВНИЦІ

Докія Гуменна. **Вічні вогні Альберти**. Едмонтон, Вид. П. Пауша, 1959, 183 стор.

Ольга Войценко. **Інший світ — інші дні**; з подорожнього нотатника — 1958. Вінніпег, Тризуб, 1959, 212 стор.

Українська подорожницька література, що має поверх 850 років, від славного "Хожденія" до Святої Землі Данила Паломника, ігумена з Чернігівщини, який поставив на гробі Христовому кандило (лямпаду) за Землю Руськую та її князів, майже до кінця 19-го віку представлена була самими мужчинами.

Воно й не дивно, бо в давніх часах подорожування було зв'язане не тільки з великими труднощами, але й небезпеками для життя відважного мандрівника. Тут не місце переліслювати давніші спогади, але годі не згадати про найвизначніші як от із XVIII ст. подорожні записки киянина Василя Григоровича Барського, що цілих 24 роки мандрував по Європі й Близькому Сході.

З 19-го віку варто пригадати опис своєї подорожі з новопетрівської фортеці до Нижнього Новгороду нашого великого Кобзаря, а з пізнішого часу опис кругосвітньої подорожі галичанина, д-ра Ярослава Окуневського, що був лікарем в австрійській флотії. Перед 1-ою світовою війною подорожував по Україні проф. Дмитро Дорошенко, що описав свою мандрівку в ряді барвистих нарисів (1911-1913 рр., окремо двічі видані під заг. "По рідному краю", Київ 1919 і Львів 1930). І от майже рівночасно з Д.

Дорошенком починає свої мандрівки по світу покійна сенаторка Олена Кисілевська, що продовжує їх і по війні, вже за Польщі. Вона відвідує Швейцарію, Наддніпрянську Україну, а згодом Волинь, Басарабію й Туреччину. Її цікаві спогади з цих мандрівок не так давно перевидав у Бофало Степан Душенко. За нашого часу слідом Кисілевської пішли — наддніпрянка Докія Гуменна й канадійка Ольга Войценко.

Непосидюща Д. Гуменна, опинившись, як і ми, в Новому Світі, виявила неабияку рухливість і встигла об'їздити не тільки Америку, але й Канаду. Свої мандри по Америці описала вона у своїй книжці "Багато неба" (1954 рік), уже рецензованій у Києві".

Друга книжка, це "**Вічні вогні Альберти**", що вийшла цього року в Едмонтоні заходом Петра Пауша. Це така сама цікава книжка, як і попередня. Коли перша знайомила нас із різними стеями Америки і є свого роду путівником по ЗДА, що знайомить читачів, які не мають змоги побувати в тих сторонах, з їх природою й життям, в тім і земляків, що з ними довелося письменниці зустрічатися, то друга оповідає нам чудадива про одну з широких провінцій Канади — Альберту, про її степи, ліси й озера, про її міста й містечка, про казковий зріст їх. Про те, як на її очах серед хачів і багон постають великі підприємства — передусім нафтові, навкруг яких ростуть з дня на день оселі, прокладаються шляхи і т. д.

Авторка вміє не тільки барвно описувати те, що по-

бачила під час своєї мандрівки, але знайомить читачів із постанням і працею відвіданих нею підприємств, послуговуючись тими відомостями й цифрами, що їх подали їй принагідні знайомі — місцеві земляки, яких вона, не так давно у ЗДА стрічала на своєму шляху. От і про цих наших людей, потомків колишніх галицько-буковинських чи й наддніпрянських піонерів оповідає вона прецікаві речі. Про те, як потомки цих піонерів вибилися врешті на поверхню канадійського життя й стали загальнопризнаними й шанованими співгромадянами Канади.

Авторка барвно оповідає про колишнє і теперішнє життя наших канадійських фермерів.

Оповідає й про національне життя сучасних фермерів, повне патріотизму в одних, і певну байдужість у других, зокрема серед молодшого покоління — явище, що й нам у ЗДА таке знайоме. Але розмах, енергія місцевих громадян, оригінальність заобсервованого життя надає книжці Д. Гуменної особливо-радісного, сказати б, оптимістичного настрою, який передається й читачеві. Не життя в тій Альберті, а справжня казка. Але з-поза лаштунків його прозирають і затінені сторони життя, як ось стара бідна жінка, що бідує в найманій хаті, хоч має дві доньки, що "спаніли" й не хочуть з нею жити (ст. 132), як батьки, що журяться як зберегти молоде покоління (ст. 93, 131, 146 та ін.), жаждою грошей і пристрасть до чарки (138), злиденне життя робітників та їх запаморочення комуністичною дурійкою (див. ст. 161

про парафіян о. Сивенького) тощо. Але все це таке в її ентузіастичному оповіданні, що читається як повість. І я раджу прочитати це оповідання, де мова не тільки про вічні огні, що добуваються з надр альбертійської землі, але й про колишнє й теперішнє життя наших людей. Цілий ряд цікавих силуеток нових альбертійських знайомих, що з багатьма з них заприятимися наша письменниця, оживляє її розповідь. Одному з цих нових приятелів, п. Петрові Паушеві авторка завдячує появу обговорюваної книжки.

Друга книжка — це подорожні записки п. з. **“Інший світ — інші дні”** Ольги Войценко, однієї з народжених у Канаді патріоток українок, про яких згадує в своїй книжці Докія Гуменна.

Авторка згадує при кінці своїх подорожніх спогадів, що здавна мріяла бачити інший світ поза тим, в якому жила — поза берегами Червоної Ріки й безмежними манітобськими полями, про який оповідали їй земляки, покійні О. Бочковський, Дм. Дорошенко, Л. Білецький. Сподівалася, що всміхнеться їй нагода відбутися довшу подорож із своїм чоловіком, принаймні в Україну — на батьківщину своїх батьків і — свого чоловіка, але не судилося — чоловік передчасно помер, а на Україну нелегко тепер дістатися. “Та переможна — каже пані Войценко — цікавість і охота збагнути той “інший світ”, про який я читала, чи чула з оповідань, перемогла” і ось у 1958 р. авторка вирушила в подорож до Європи. Звідти посилала репортажі до вінніпегського тижневика “Український Голос”, з яких і

склалася врешті ціла книжка. Подорожувала авторка з усіма вигодами вільної незалежної людини, користалася з усіх модерних засобів комунікації, а не як доводилося подорожувати нашому братові — скитальцям, поки ми прибилися з іншого світу в оцей “новий”. А що скрізь в Європі є наші люди, то авторка, маючи рекомендації, зустрічала на місцях їх зичливу допомогу.

І треба сказати, що вона теж уміє цікаво оповісти про свої переживання й зустрічі під час подорожування й враження від природи й людей, що їх доводилося їй спостерігати. Ці її репортажі, цікаві самі собою, можуть бути особливо цікаві як інформації і для її компатріотів у Канаді, чи взагалі в “Новому світі”, які не бачили “Старого світу”, або які мають намір піти її слідами. Авторка вміє всі старанні інформації доречно вплести в своє оповідання, а воно в неї завжди живе, тепле, спостережливе, цікаве й барвне. Тому й репортажі не сухі й монотонні, а жваві й читаються з непроминаючим зацікавленням. Вона має хист оповідати про все, що бачила й пережила, своєю власною мовою, своїм ладом, і це є великий плюс її нотаток. До речі, книжка видана на гарному папері, добре оформлена й рясно ілюстрована, а крім того, написана непоганою українською літературною мовою, далекою від того жаргону, про який згадує Д. Гуменна на ст. 147-ій своєї книжки.

Словом, обидві книжки варті читачької уваги.

Д. Дорошенко
(З журналу “Київ”)

TANIA KROITOR BISHOP'S “A RECORD OF THE SPIRIT”

(89 pp., published by Willing Publishing Co., San Gabriel California, December, 1959.)

Tania Kroitor Bishop's “A Record of the Spirit” will certainly prove to be a precious and illuminating book for all who are in search for inspiration and encouragement. From its pages talks to the reader a very sensitive and highly poetic soul of the way leading to God. The author says: “It was through loneliness that I learnt to love Nature, and began to search for God. It was through loneliness, that, finally, loneliness itself was unmasked as an imagined thing, because there were friends all around me to be discovered and loved...” The author continues a little further on: “It was in solitude I discovered that the God I had been seeking so long was not a riddle or knotty problem to be solved: It was a gentle Presence within, waiting to be recognized and loved!” The readers who are acquainted with the writing of the Christian mystics understand and appreciate the author's confession how she discovered God's presence within her soul and heart.

“A record of the Spirit” is well planned and artistically conceived. The author tells of her spiritual experience through meditations upon the Lords Prayer, harmonized with the seasonal changes in Nature and in the human life. In the real sense “A Record of the Spirit” is a long lyrical poem, interspersed with quotations from inspirational writings, that tells in a beautiful

СВЯТО 75-ЛІТТЯ ФОРТ ВІЛЛІАМ, ОНТ.

Комітет Українок Канади, відділ Форт Вілліам і Порт Артур, відсвяткував роковини 75-ліття українського жіночого руху й 15-ліття оснування централі КУК, як також 17-ліття оснування місцевого відділу КУК — святочною вечіркою, яка відбулася в залі українського товариства Просвіта в Форт Вілліам дня 8 грудня в год. 8 вечора.

Добірна програма, якої допис і світлини поміщені були в обидвох місцевих щоденниках, переведеа була головою КУК, пані Е. Шелепук, при допомозі ексекутиви.

Як гості, — покликані були всі найдавніші основоположниці й організаторки місцевих жіночих організацій з Форт Вілліам і Порт Артура, в число 36 осіб.

Відзначені були слідуєчі пані: С. Сторожук, С. Чехова, В. Чепесюк, І. Довга, І. Ончуленко, Н. Сармага, Є. Венгер, Ф. Ємчук, В. Юрек, І. Верестюк, Д. Глуханюк, А. Петруняк, Д. Періг, А. Мельниченко, Т. Буковська, М. Стешинська, В. Кирилюк, П. Роборецька, М. Боднар, А. Чорній, М. Остаф, Р. Андрусь, Н. Гоголь, М. Грабюк, В. Губчак, І. Олішевська, П. Андрейчук, І. Жабюк, М. Майданюк, І. Ландяк, М. Тирен, А. Манорик, С. Стенсер, А. Горбачевська і Д. Храплива.

На окремім столі, застеленим вишиваною скатертю уставлено ювілейний торт із

way of the authors spiritual growth and development. No doubt, this book will be gladly welcomed by the spiritually minded people.

— *Honore Ewach*

свічниками, а перед нив портрет піонерки українського жіночого руху Наталії Кобринської.

При другім столі засіли до теперішні голови відділу КУК, яких зібраним гостям представила пані Шелепук. Також відчитано привіт неприємної тут, першої голови пані К. Гладун-Мигаль з Торонта. Пані Шелепук відчитувала по черзі імена перших організаторок і працівниць місцевих організацій, а пані Анна Стасів, одна з основоположниць КУК, відзначувала кожна з них корсажем із живої рожі. Чергою засідали вони вкруг середнього стола на переді залі.

Бувша голова пані А. Віктова відчитала привіт піонеркам.

Голова Просвіти п. Семен Пуляк виголосив привіт від товариства Просвіти, а п. П. Михайлишин від місцевого відділу КУК, як його голова.

Пані А. Таціон, як уст. голова жіночого відділу КУК, подала огляд у к р а ї н с ь к о г о жіночого руху, почавши від основних зборів 1884 р. в Станіславові, Зах. Україні, а пані А. Стасів, кількалітня голова відділу подала огляд оснування місцевого відділу КУК й імена перших організаторок, потім пані К. Пахолків відчитала реферат, опрацьований п. С. Стечишин з Саскату-ну, про 75-ліття українського жіночого руху.

Для ілюстрації цього вечора п. Ілля Яремчук висвітлив фільм на тему, піонерський рух і боротьба за рівні права жінок в Англії.

Вечірка закінчилася загальним чаєм, який розливали наші піонерки, а також роздавали ювілейний торт поміж ювілянтки. Дохід із вечірки призначено на пам'ятник Тараса Шевченка.

Е. Шелепук, голова,
К. Пахолків, секретар.

Піонерки на святі 75-ття у Форт Віліам

РІЧНІ ЗВІТИ ВІДДІЛІВ

ТЮДОР, САСК.

Відділ Ольги Кобилянської

Річні збори жіночого тов. ім. О. Кобилянської в Тюдор відбулися 2 грудня 1959 року у парафіяльній резиденції при участі 20-ох членок. Усіх членок уписаних є 23.

Голова, пані М. Динесик попросила о. Колинча, щоб провів спільну молитву і відкрила збори. Предс. був Всеч. о. Кулинч, секр. пані І. Гаресимюк. Звіт діяльності дала пані М. Молдован.

Товариство улаштувало один танець з забавами, один осінній базар, приготувало один обід на храм. Тов. займається час від часу перекусом під час імпрез. Членки продавали квітки на День Матері і писали писанки в користь товариства.

Розходи були такі: тов. офірувало \$165.10 на парафіяльну резиденцію. Жертвувало на такі фонди: Марч оф Даймз — 5 дол., Недугу рака — 10 дол., умова недуга — 10 дол., фонд сліпих — 5 дол., на Червоний Хрест — 5 дол., на недугу сухіт — 5 дол., на стипендійний фонд — 3 дол., на жіночий журнал — 5 дол. Тов. опікується недільною школою, в якій вчить наш парох о. Колинч.

Бюджет до централі все виплачуємо і коли можливо висилаємо делегатку на з'їзди.

Читаємо всі обіжники на наших зборах ми відбули 10 місячних сходів і 2 засідань заряду.

Заряд товариства на рік 1960-тий: М. Динесик — голова, К. Павчук — заст. голови, М. Молдован — касієрка, І. Гаресимюк — секретарка.

Н. Пужняк і І. Чернописка — контрольна комісія. Комітет для базару — К. Павчук, І. Гаресимюк, К. Снятинська, І. Радиш і Рудан і М. Молдован. Комітет для відвідування хворих — П. Франко і М. Кулик.

З 1958 р. осталося \$649.15
Приходи в 1959 р. 749.70
Розходи в 1959 р. 500.70
В касі осталося 898.15

Марія Динесик, голова.
Ірина Гаресимюк, секр.

МИРНАМ, АЛТА.

Відділ ім. О. Пчілки

Річні збори жіночого т-ва ім. О. Пчілки відбулися 3-го грудня 1959 р. На цих зборах урядниці і голови комітетів подали звіти про

цілорічну діяльність, як слідує: відбулося 8 місячних зборів, а 6 засідань заряду.

Цього року товариство перебрало під свою опіку, українську і недільну школу. Представниці брали участь в окружних з'їздах, які відбулися в Ту Гилс і Мирнам. Товариство вислало делегатку на Провінційальний з'їзд СУС в Едмонтоні.

Членкині приготували пирокову вечерю на пущення в березні, і також у листопаді. Відбулася Індікова вечеря на Новий Рік, а обіди під час з'їзду СУС у Мирнам, на церковний храм, і на День Подяки.

Наш відділ улаштував такі культурно-освітні вечірки як свято Л. Українки, Тараса Шевченка і День Матері, де були концертні точки і реферати.

З ініціативи товариства відбувся громадський пікнік в червні. Також відбувся осінній чай, де відбулась продаж печива, шитих речей, і вистава льокальних речей вишиваних.

Членкині приготували снідання для дітей української школи після Великодньої Святої сповіді.

Цього року товариство постаралося стихарці для хлопців, які прислужують коло священника, стихар для священника, „кофі прн", і докупили ще начиння і церату до залі.

Т-во сповнило свій бюджет до централі в сумі 50 дол. передплачує „Український Голос" і „Вістник" для локального шпиталю, і набуло кілька книжок для ужитку всіх членкинь.

Фінансовий звіт:

З 1958 р. осталося \$ 159.32
Приходи в 1959 р. 1,613.27
Розходи в 1959 р. 1,539.33
В касі осталося 233.26

Заряд на 1960 р. — пані: Р. Просків — голова, М. Дубелт — заст. голови, д-ка Н. Кришук — секр., Катерина Ніколайчук — заст. секр., Лелія Ткачук — касієрка, сестриці — Ксенія Ханасик, Анна Галушак, Гафія Личак, Катерина Мельничук, Геня Яремчук. Господині — Галина Бойко, Марія Місенчук, Лусі Ліонтий, Лелія Навальковська, Анна Грекуляк, Марія Котович, Стефа Марківська, Анна Лисик. До відвідань лікарні — Гафія Личак, Анна Лисик, Парасквія Яшейко, Мілька Дубелт.

Комітет української школи — Павліна Яремчук, Катерина Шимко, Анна Грекуляк.

Культурно-освітня референтка — Ксенія Ханасик.

Контрольна комісія — Павліна Яремчук, Мілька Дубелт, Лелія Навальковська.

К. Шимко, голова

Н. Кришук, секр.

КЕМСАК, САСК.

Відділ ім. С. Русової

Річні збори тов. відбулися 8-грудня 1959 року в присутності більшості членкинь. Добр. Бублик відкрила збори молитвою. Голова тов. пані Романюк подякувала усім членкиням за добру співпрацю.

Звіт секретарки перечитала пані Міхасів, а касієрка пані Власійчук годала фінансовий звіт. Тов. мало 8 звичайних зборів і 1 надзвичайні.

Однохвилиною мовчанкою вшановано пам'ять упокоївшися членкинь.

Одержавши вістку про смерть пок. Ольги Петлюрової, тов. замовило Панахиду.

Тов. мало цього року поважні видатки, бо куплено резиденцію для о. пароха. На цю ціль тов. жертвувало \$800.00. Куплено стіл для кухні, 2 кофі мейкерс, а також вінки для пок. пані Кулачовської і пок. пана Романюка. Переведено до оселі „Сонячний Купіль" \$59.60.

24 травня тов. мало прощальний обід для отця і добр. В. Слюзар і вручено їм цінний подарунок. На храмове свято подавали обід і помагали під час поминальних перекусок для пок. панів: А. Джансон, Шанковської, Романюка, Матіяша і М. Смяничка. Фінансово підтримали усі фонди, а також заплатили бюджет до централі. Під час Різдяних Свят ходили колядувати. Вечорами п-ні Д. Гриньків учила молодих жінок українського вишиття. Під час зборів прочитано реферати, які просила централі. Тов. влаштувало: пущення, продаж домашнього печива і успішний осінній базар. Силами недільної школи влаштували свято св. Миколая, що його приготували учительки пані Гладун і панна Стратійчук. Цього року недільну і рідну школу провадять пані: Гладун, добр. Бублик, Горчинський і Власійчук, а тов. опікується і допомагає фінансово.

О. П. Бублик учить „гайскул“ дітей української мови.

Пані Ф. Рабчак зайнялася збіркою на передплату жіночого журналу, зазначивши, яку велику роль відіграє поява в світ цього давно бажаного часопису. Треба зазначити, що членкині свідомо відносяться до цієї важливої справи. На фонд журналу зібрано 22 дол.

Фінансовий звіт:

З 1958 р. осталося	\$ 580.68
Приходи за 1959 р.	1,350.69
Розходи в 1959 р.	1,323.64
В касі лишилося	606.73

Заряд на 1960 рік — пані: М. Романюк — голова, О. Гладун — заст. голови, С. Міхасів — секретарка, М. Франко — заст. секр., добр. Бублик — коресп. секр., А. Власійчук — касієрка.

Контрольна комісія: І. Гнип, Е. Залаяпска, М. Велик Голова. Сестриці: А. Магера, Д. Мисанюк, К. Климчук, А. Кравченко. Добродійний комітет: М. Франко, М. Барабаш. Господарський комітет: В. Себастьянович, А. Кравченко, А. Ахтимійчук, Пасака, М. Велик Голова.

М. Романюк, голова
С. Міхасів, секретарка

ВАЙТА, МАН.

Відділ ім. О. Кобилянської

Річні збори жін. товариства ім. О. Кобилянської у Вайті відбулись в неділю, 6-го грудня 1959 р. Збори відкрила голова т-ва молитвою. Предсідницею зборів була пані А. Подольська, секретаркою пані Анна Онисько. Звіт діяльності т-ва здавали — голова, секретарка і касієрка.

Звіт фінансовий:

З 1958 р. осталося	\$526.66
Приходи за 1959 р.	851.14
Розходи за 1959 р.	590.74
В касі осталося	260.40

Число членок в товаристві 51. Діяльність т-ва: Відбулось 10 місячних зборів і 3 сходин. Заходами т-ва устроєно Новорічну вечерю, спільне свячене, День Матері, Концерт у роковини Шевченка, Листопадове свято, один базар, 2 бінго.

Українською і недільною школою піклуються Всеч. о. добр. Греділь за поміччю відділу. Т-во вислало делегаток на пров. з'їзд у Вінніпегу — пані Піддубну і пані Сторожук і на Конгрес пані Негрич. Т-во дало на місцеву церкву 100 дол. Зібрано на Червоний Хрест 121 дол. Членкині шиють для Червоного

Хреста щороку. Пожертви на Колегію св. Андрея у Вінніпегу 10 дол., на орган. фонд 10 дол., на стипенд. фонд 10 дол. Для Чотири Ейч Ключу т-во улаштувало перекуску для курсантів під час виступу з концертом у Вайті і вечерю під час виступу мужеського хору Вол. Богоноса. Відділ брав участь у чайнім прийнятті, що його устроїла пров. езекутива у Вайті.

Заряд товариства на 1960-тий рік — пані: Анна Подольська — голова, Анна Онисько — заст. голови, Марія Негрич — рек. секретарка, Піддубна — фін. секр. Ольга Пацорка — касієрка. Контрольна комісія — В. Божик і М. Тимчук. Господині — Магда Тимчук і Н. Тисарська. Сестриці до церкви — Вероня Божик і Анна Когут. Реф. до СУМК — добр. Греділь і Ольга Пацорка. Відпоручниці до Червоного Хреста — Тисарська і Сторожук.

Марія Негрич, голова.

Софія Сторожук, секретарка.

ВЕГРЕВИЛ, АЛТА.

Відділ ім. св. Ольги

Річні збори жін. тов. ім. св. Ольги відбулися 1-го грудня, 1959 р. Звіт діяльності здала секретарка пані Мальвіна Байдала.

За рік відбулося 10 місячних зборів і одні річні збори. Жіноче товариство опікується недільною школою, якої референткою є пані Ір. Павлюк і п. А. Гордей. Учительками недільної школи є панни: Марія Шевчук, Лелія Зубрицька, Петруся Гошко, Ілейн Луканчук, Биті Косташ, Одарка Кошман, Єдна Маріянич, Ангеля Ключ і пані Анна Солдан. До недільної школи вчащає 60 дітей. Учителі української школи є п. Олександра Гордей і п. Андрій Луканчук. До української школи вчащає 50 дітей. Імпреди: жіноче т-во улаштувало новорічну забаву, пушення, їдальню на чотири дні під час вистави. Т-во приготувало й видало три весільні вечери, п'ять бенкетів, один 50-літній ювілей і один похоронний обід. Приготувало базар, випродаж печива і три розіграшки.

Відсвяткувало т-во роковини Лесі Українки, День Матері, і Різдвяний концерт. Також разом з церковною громадою відсвяткувало 40-літній ювілей УГПЦ в Канаді, і візитацію Владики Андрея. Вислали 25 дол. на фонд журналу. Мали картову забаву де зібрали \$69.15 на

Інститут св. Івана в Едмонтоні.

Членкині брали участь в збірках для Червоного Хреста, організації поборювання недуги рака і Канадійського Інституту для Сліпих. Т-во взяло участь в святі Пам'яті Поляглих Вояків.

Кожна членкиня подарувала горня і мисочку до їдальні. Скільки членкинь подарували два хрести і чотири свічки до церкви. Т-во передало \$3,800.00 до церковної каси на будову нового Народного Дому.

Т-во вислало делегаток на собор в Едмонтоні, і провінціальний з'їзд в Едмонтоні. Уписаних членкинь є 75.

Заряд т-ва на 1960 рік — пані Розалія Мандрик — голова, Катерина Семелюк — 1-ша заст. голови, Розалія Сенюк — 2-га заст. голови, Олена Мельничук — рек. секретарка, Віра Федорук — кор. секретарка, Євка Саморозум — касієрка. Контрольна комісія: — Розалія Шандро, Парання Бережан, Василина Шапка, Софія Бакала.

Сестриці — Докія Смух, Анна Байдала, Галя Гунчак, Жинета Яцюк, Марія Запорожан. Комітети недільної школи — Наталка Бартман, Євка Саморозум, Ольга Давганюк. Базару — Василина Гоголь, Розалія Мицак, Єнда Равлюк, Ольга Кубен. Чайовий комітет — Марія Ілюк, Василина Шапка. Червоного Хреста — Віра Федорук, Розалія Шандро, Філька Павлюк. Відвідування хворих — Варвара Саварин Жинета Яцюк Катерина Семелюк, Анна Гошко.

Надзирна рада недільної школи: Всеч. о. С. Гребенюк, пані Філька Павлюк і пан Олександра Гордей.

Анна Гошко, голова.

Мальвіна Байдала, секр.

ВАТСОН, САСК.

Відділ ім. Л. Українки

Річні збори жіночого товариства ім. Лесі Українки при Укр. Греко-Православній Церкві св. Михаїла відбулися 29-го лист. 1959 р. у церковній залі. Збори відкрила заст. голови пані Марія Гребенюк молитвою. Предсідницею зборів була Марія Гребенюк, секретаркою пані А. М. Сакундьяк.

Діяльність товариства: В протягу року т-во відбуло 9 місячних зборів, 3 засідань, один освітний вечерок у домі пані Чиж. Приготовлено 3 обіди, 2 випродажі домашнього печива, 1 базар, свято

Лесі Українки чаєм і зібрано передплату на жіночий журнал у домі пані Полович. Улаштувало т-во свято Т. Шевченка, День Матері і спільне свячене. Заряд товариства взяв участь у спільній вечері, що відбулась у Вадіні, Саск. на Інститут П. Могилу у Саскатуні. Членкині набули новий килим до церкви коло престоло і вишили обрус на тетрапад. Помагаємо місцевим організаціям на Червоний Хрест, поборювання недуги рака, туберкульозу, полію, і місцевий шпиталь і відвідування хворих. На 14-го червня відбулось посвячення угольного каменя нашої церкви і 10-літній ювілей існування нашої громади: При обіді членкині мали честь вітати добр. Рибалку секр. пров. ексекутиви з Гефорду, Саск. і добр. Желішкевич з Мус Джа, Саск. і вшанували їх корсажами. Наш відділ виповнює свій бюджет до централі. На кожних місячних зборах членкині читають обіжники від централі Союзу і вшановують своїх членок їх родинним днем.

Фінансовий звіт:

З 1958 р. осталось	\$ 58.40
Приходи в 1959 р.	528.92
Розходи в 1959 р.	371.00
Осталось у касі	216.32

Заряд на 1960 рік — пані: Марія Гребенюк — голова, Анна Манчур — заст. голови, Оля Бокшован — касієрка, А. М. Сакундяк — секр. Контрольна комісія: Анна Полович, Катерина Комановська, Адея Магас.

Сестриці: Олена Стрілець, Анна Манчур, Анна Палович. Господині: Марія Снятинська, Олена Стрілець, Анна Манчур.

Марія Гребенюк, голова
А. М. Сакундяк, рек. секр.

ГРОНЛИД, САСК.

Відділ ім. Княгині Ольги

Річні збори жіночого товариства ім. Княгині Ольги відбулися в залі Ів. Франка в Гронлид в неділю по полудні. 22 листопада 1959 р. Голова пані М. Боднарчук відкрила збори молитвою, подякувала членкиням за річну працю і закликала на далі щиро працювати. Предсідницею зборів була пані З. Панчук, секретаркою пані М. Щербій Звіти діяльності товариства здали пані: М. Боднарчук, М. Боднарук, М. Данилюк, В. Черній, П. Чорна, М. Грипюк, Т. Пшик, В. Сметанюк, К. Песьменна, Г. Вахняк від сестриць. Діяльність товариства за 1959 рік:

відбулось троє зборів і два засідання. Членкині приготували обід на храм і спільне свячене. улаштували свято День Матері, спільний базар, День Подяки з перекусом, несподіване прийняття для п-ва Теклі і Павла Петрів з Торонта і одна вечерея.

Від товариства посилаємо квіти для хворих членок. Т-во займається недільною школою. Відділ вислав бюджет до централі.

Фінансовий стан:

З 1958 р. осталось	\$124.31
Приходи в 1959 р.	239.90
Розходи в 1959 р.	253.00
Осталось в касі	111.21

Заряд на 1959 рік — пані: Катерина Швець — голова, Марія Данилюк — заст. голови, Павліна Чорна — секретарка, Марія Тернопольська — касієрка, Василя Вахняк — фін. секр. Контрольна комісія: В. Черній, М. Боднарчук, Н. Антонійчук. Господині — Х. Щербій, К. Песьменна, Т. Гурська, М. Боднарук. Комітет до квітів — В. Черній, П. Данилюк. Комітет до рідної школи: М. Данилюк, М. Арсеній. М. Щербій — реф. архіву; З. Панчук — режисерка.

Катерина Швець, голова.

Павліна Чорна, секретарка.

Найщиріший привіт

СОЮЗОВІ УКРАЇНОК КАНАДИ

Та їх журналові "Промінь".

ЩАСТИ ВАМ БОЖЕ!

Нехай Ваша праця світить правдивим промінням та освічує шлях до звільнення рідної церкви і її дітей із тяжких ворожих кайдан

ВІД ЦЕРКОВНОЇ ГРОМАДИ СВ. ПРОРОКА ІЛІЇ В ПІВНІЧНОМУ ЕДМОНТОНІ

Василь Бойцун, голова
Олександр Дукельський, секретар
о. Прот. Амвросій Хрустава, парох

Ukrainian Greek-Orthodox Church
of St. Elia,

11833 — 66 Street,
EDMONTON, ALBERTA

Щиро вітаємо ініціативу СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

у видаванні журналу "ПРОМІНЬ"

і бажаємо,

щоб журнал у скорому часі промостив
собі дорогу до кожного свідомого
українського дому.

Хай Бог щастить у доброму ділі!

УПРАВА і ВИДАВНИЦТВО

"Українського Голосу"

ПРИВІТ

ВІД КАТЕДРАЛЬНОЇ ГРОМАДИ СВ. ІВАНА В ЕДМОНТОНІ З НОВИМ РОКОМ — З НОВИМ ЩАСТЯМ!

Катедральна Громада Св. Івана в Едмонтоні засилає глибокий та щирий привіт з нагоди появи жіночого журналу "Промінь", якого перше число появилось з датою 1-го січня, 1960 Божого Року.

Досвід і знання про віддано-ідейну і непроминальну працю Союзу Українок Канади для добра всього українського народу викликає пошану і подив.

Ви, достойні членкині, несли і несете негасаючий смолоскип, що освітлює Ваші обличчя з виразом повної посвяти для вибраної Вами Ідеї: "Шануймо свою прадідівську віру і церкву; Несімо перед світом гідність свого народу".

Ваша невпинна праця проходить з впевненістю невтомних, енергійних робітниць на церковній і народній ниві. Ваша участь у культурно-освітньому розвитку української громади в Канаді, в церковних організаціях, у культурних і наукових інституціях, в харитативно-допомоговій акції, виявляли завжди Вашу ідейність і жертвенність та намагання висвітлювати перед світом положення нашого народу в його ріднім краю, в його тяжких змаганнях до Волі. Праця Ваша була і є наскрізь жертвенна зі щирого серця, безкорисна і в повній свідомості своїх моральних зобов'язань супроти свого Народу і Церкви.

Передаючи Вам щирий привіт, ми віримо, — що нове розпочате Вами діло, а саме; — видавання жіночого журналу "Промінь", буде наріжним каменем для нового, ще світлішого стану Вашої праці.

Де є незламність духа, сила волі і віра в доцільність діла, там знайдеться і витривалість і завзяття до праці.

"Мостім своїм творчим умінням	Навчёмось в незнане дивитись
Глибокі провалля часу,	Бадьоро і твердо іти
Щоб в кожную годину — стремління	Най грають нам грім, блискавиці
Свої перелити в красу.	Наш шлях приведе до мети"

Щасти Вам, Боже!

ЗА ЗАРЯД КАТЕДРАЛЬНОЇ ГРОМАДИ СВ. ІВАНА В ЕДМОНТОНІ

о. Прот. М. Фик
Никола Боднар, голова

о. Олександр Хом'як
Степан Масло, секретар

Щирі привітання

з нагоди появи журналу "Промінь"

П. Крипякевич.

STANDARD INVESTMENT CO.

715 McIntyre Block,

416 Main Str.

WINNIPEG, MAN.

АСЕКУРАЦІЯ і ПРОДАЖА
РЕАЛЬНОСТЕЙ.

Телефон днями і вечорами

WH 2-3892

Сердечно вітаємо

появу журналу "Промінь"!
Хай сяє він для нашого жіноцтва на довгі,
довгі літа!

Касіян Скакун, управитель

Виробляємо пляни і кошториси наймо-
дерніших будівель, як також шкіл, цер-
ков, і т. п., по дуже уміркованих цінах.

Вдавайтесь до фірми

SKAKUN & NATO, ARCHITECTS

306 — 8540 — 109 Street,

EDMONTON, ALBERTA.

Phone GE 9-5482

Найщиріший привіт

і побажання у дальшій видавничій праці

СОЮЗОВІ УКРАЇНОК КАНАДИ,

з нагоди появи журналу "Промінь"

с к л а д а ю т ь

J. Liteplo, president

M. Yakimetz, secretary

STANDARD AGENCIES REAL

ESTATE LTD.,

10553A — 97 Street,

EDMONTON, ALBERTA

Phone GA 2-4131 and GA 2-1894

Найщиріші побажання

СОЮЗОВІ УКРАЇНОК КАНАДИ

з нагоди появи журналу "Промінь" і на
дальші гарні успіхи на освітньо-культур-
ному полі!

Eugene Plawiuk, president

William Plawiuk, manager

TOP HAT CLEANERS & DYERS LTD.,

10802 — 82 Avenue,

EDMONTON, ALBERTA

Phone GE 3-3671

GE 3-4567

Вітаємо

ПОЯВУ ЖУРНАЛА "ПРОМІНЬ"

Д. А. Загарія, президент.

Продаємо всякі маєтності у Вінніпегу.
Можете набути у нас фонди для фінансу-
сування продажу.

Установляємо ціни на хатах, апартамен-
тах та бизнесових маєтностях.

Вкладайте свої гроші в добрі перші і
другі моргеджі для кращого і безпечні-
шого зиску.

TALBOT REALTY LTD.

874 Main St.,

WINNIPEG 4, MAN.

Tel. JU 9-5351

ЩАДНИЧО-КРЕДИТОВА СПІЛ.

„КАРПАТІЯ”

приймаємо ощадності

та

уділяємо позички на вигідні сплати.

Маєток з кінцем 1959 року —

поверх \$1,400,000.00

Вступайте в члени та користайте
з наших услуг.

**CARPATHIA CREDIT UNION
SOCIETY LIMITED**

862 Main Street

Winnipeg 4, Man.

Phone JU 6-1223

КАРАСЕВИЧ і РАДЧУК

АДВОКАТИ, ПОВНОВЛАСНИКИ

і НОТАРІ

Перепроводжують всякі судові справи —
карні, цивільні, спадкові, розводіві,
позичкові і інтабуляційні.

KARASEVICH & RADCHUK

711 McIntyre Block,

WINNIPEG, MAN.

WHitehall 22414

WHitehall 22415

Щирий привіт

i

НАЙКРАЩІ ПОБАЖАННЯ

з нагоди появи журналу "Промінь"

Микола Залозецький

EMPIRE PHARMACY

Cor. Selkirk & Andrews,

WINNIPEG 4, Man.

Tel. JU 6-2074

